

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2008

Cena \$ 2.50

FEBRUARY 2008

Pout' do Svaté země (14)

Kafarnaum, město Ježíšovo

Kafarnaum hebrejsky Kefar Nachum, řecky Kafarnaum, arabsky Tall Chum byla osada na pobřeží Genezaretského jezera. Dnes je toto místo v troskách, ale bylo osídleno přibližně od roku 150 př.Kr. až do roku 750. Hebrejské jméno Kefar Nahum (Nachumova vesnice), se odvozuje podle staré židovské tradice od jednoho z dvanácti malých proroků Nahuma, který zde měl být pochován. Řecké rukopisy evangelií nám tento název zachovaly v dvojím znění. Kodex Alexandrijský uvádí Kapernaum, Kodex Sinajský a Kodex Vatikánský mají Kafarnaum. Během doby však bylo staré místní jméno Kefar Nachum potlačeno a začalo se užívat názvu Tanchum podle slavného rabína Tanchuma ben Kamilaje, který zde zemřel ve 3. století. Z tohoto jména pak vzniklo arabské označení Tall Chum, které již mělo ale zcela jiný význam; znamená totiž velký pahorek s troskami. Místo bylo osídleno již v polovině druhého století před Kristem a v době Ježíšově dosáhlo již značného významu. Bylo poničeno několika válkami, ale vždy se vzpamatovalo a největšího rozkvětu dosáhlo ve 4.století. Definitivní úpadek započal po arabské invazi v 7.století a nakonec se město stalo ruinami a upadlo v zapomnutí. Teprve v roce 1838 tuto lokalitu objevil a identifikoval americký cestovatel Edward Robinson. První archeologické výzkumy zde provedl v roce 1866 Charles Wilson. Po něm se ujali práce františkáni. V roce 1905 dva němečtí archeologové Kohl a Watzunger odkryli zbytky staré synagogy.

V době Ježíšově bylo Kafarnaum významným městem, které leželo na hranicích území tetrarchy Filipa. Nacházela se zde vojenská hlídka se setníkem v čele a mnoho celníků. Ti si pronajímali vybírání cla za rybolov na Genezaretském jezeře a také vybírání cla za zboží, které přicházelo z řeckých měst Dekapole do Galileje. Z Kafarnaum vede asi 4 km dlouhá pobřežní cesta, až k ústí Jordánu do jezera. Tam, kde je dnes ústí řeky, byl původně

Zbytky byzantského chrámu na místě domku sv. Petra v Kafarnaum, v pozadí moderní kostel

záliv, který sahal daleko na severovýchod. V průběhu tisíciletí se však poněkud změnil v bažinatou rovinu následkem naplavenin vodních toků, jež přitékaly ze severu a severovýchodu a tady ústily. Po někdejší zálivu zde dnes zbyly jen laguny, jež vtiskují severovýchodnímu břehu jezera jeho typický ráz. Podle starých zpráv protékal Jordán, dříve než vyústil do jezera, kolem Betsaidy. Již samotný název obce, který v překladu znamená Rybáře, ukazuje, že se jednalo významné rybářské středisko. Z Betsaidy pocházeli podle evangelisty Jana tři Ježíšovi učedníci: Filip, Ondřej a Petr. (Jan 1, 44) Pravděpodobně tu žili i Jakub a Jan, synové Zebede, kterého nám představuje evangelium jako rybářského podnikatele. Tetrarcha Filip vybudoval z Betsaidy své hlavní město. Mezi Betsaidou a Kafarnaum panoval čilý styk. Místní rybáři se setkávali při své práci a v Kafarnaum si také Petr našel svou nevěstu.

Při vstupu do Kafarnaum dnes mohou poutníci číst veliký nápis: „Kafarnaum – město Ježíšovo.“ Podle evangelistů zde totiž měl Ježíš domovské právo. Matouš nazývá Kafarnaum „jeho“ městem. (Mt 9,1) Marek píše, že tady byl Ježíš „doma“:

„Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslýchlo se, že je doma.“ (Mk 2,1) Kafarnaum bylo místo, kde Ježíš nejčastěji učil, a kde udělal nejvíce zázraků. V synagoze v Kafarnaum lidé „žasli na jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona.“ (Mk 1,22) V téže synagoze Ježíš uzdravil posedlého nečistým duchem. (Mk 1, 23-28) Když potom vstoupil do domu Šimona Petra, uzdravil jeho tchýni, která ležela v horečce. (Mk 1, 29-31) A tentýž den večer uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. (Mk 1, 34) V Kafarnaum také Ježíš uzdravil ochmuřelého, kterého k němu spustili otvorem ve střeše, a kterému před tím odpustil jeho hříchy. (Mk 2, 1-12) Zde uzdravil na dálku služebníka pohanského setníka. (Mat 8, 5-13) Zde také vzkřísil z mrtvých dceru představeného synagogy Jaira. (Mat 9, 18-26) Nedaleko Kafarnaum povolal za apoštola celníka Matouše, který mu ve svém domě vystrojil večeři. (Mat 9, 9-13)

Pokračování na str. 12

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Petra u Genezaretského jezera na místě zjevení zmrtvýchvstalého Krista

Petře, utvrzuj své bratry

Věčný pastýř Ježíš Kristus vybudoval svatou církev tím, že poslal apoštoly, jako on sám byl poslán Otcem (srov. Jan 20,21), a chtěl, aby jejich nástupci, biskupové, byli pastýři v jeho církvi až do konce světa. Aby však episkopát byl jeden a nerozdělený, postavil svatého Petra v čelo ostatním apoštolům a v něm položil trvalý a viditelný princip a základ jednoty víry a společenství. (LG 18)

Jako z rozhodnutí Pána svatý Petr a ostatní apoštolové tvoří jeden apoštolský sbor, právě tak jsou odpovídajícím způsobem mezi sebou spojeni římský biskup, Petrův nástupce, a biskupové, nástupci apoštolů...

Římský biskup ze svého úřadu Krista náměstka a pastýře celé církve má nad církví plnou, nejvyšší a všeobecnou pravomoc a je oprávněn ji vždycky svobodně uplatňovat. Biskupský stav však, který je nástupcem sboru apoštolů v učitelském úřadě a v pastýřském vedení, v němž dokonce apoštolský sbor stále trvá, je spolu se svou hlavou, římským biskupem, a nikdy bez této hlavy, také nositelem nejvyšší a plné pravomoci nad celou církví. Tato pravomoc se však může vykonávat jedině se souhlasem římského biskupa. Pán určil jedině Šimona za skálu a klíčnika církve (srov. Mt 16,18-19) a ustanovil ho pastýřem celého svého stáda (srov. Jan 21,15n). Je však známo, že moc svazovat a rozsvazovat, která byla dána Petrovi (srov. Mt 16,19), byla udělena také sboru apoštolů, spojenému se svou hlavou (srov. Mt 18,18; 28,16-20). Tím, že je tento sbor složen z mnoha jedinců, vyjadřuje rozmanitost a všeobecnost Božího lidu; tím, že je sdružen pod jednou hlavou, vyjadřuje jednotu Kristova stádece...

Svrchovaná moc nad celou církví, kterou je tento sbor vybaven, je slavnostně vykonávána na všeobecném církevním sněmu. O všeobecném církevním sněmu se dá mluvit jen tehdy, je-li Petrovým nástupcem jako takový potvrzen nebo aspoň přijat. Je výsadou římského biskupa tyto sněmy svolávat, předsedat jim a potvrzovat je. (LG 22)

Jednotliví biskupové nemají výsadu neomylnosti. Přesto však hlásají neomylně Kristovu nauku, když - třeba i rozptýlení po světě, ale spojení svazkem společenství mezi sebou a s Petrovým nástupcem - autenticky učí ve věcech víry a mravů a shodnou se na jedné nauce jako definitivně závazné. To se projevuje ještě zřejměji, když se shromáždí na všeobecném koncilu a jsou pro celou církev učiteli a soudci víry a mravů; pak je třeba jejich definice přijmout s poslušností víry.

Avšak tato neomylnost, jíž chtěl božský Vykupitel vybavit svou církev při definování nauky o víře a mravech, sahá tak daleko, jak daleko sahá poklad božského zjevení, který se má svatě uchovávat a věrně vykládat. Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavě biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhláší nauku o víře nebo mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů, který své bratry utvrzuje ve víře (srov. Lk 22,32). Proto se jeho definice právem pokládají za nezměnitelné samy ze sebe, a ne na základě souhlasu církve; vždyť byly proneseny s přispěním Ducha svatého, které mu bylo přislíbeno ve svatém Petrovi, a proto nepotřebují schválení nikoho jiného ani nepřipouštějí odvolání k jiné instanci. V takovém případě totiž římský biskup nepronáší rozhodnutí jako soukromá osoba, nýbrž vysvětluje anebo brání učení katolické víry jako nejvyšší učitel univerzální církve, v němž je zvláštním způsobem přítomno charisma neomylnosti církve...

Když buď římský biskup anebo biskupský sbor spolu s ním definuje nějakou větu, vyhláší ji ve shodě se zjevením, kterého jsou všichni povinni se držet a řídit se jím. (LG 25)

Z věrouční konstituce o církvi Lumen gentium II.vatikánského sněmu

Od sítí tvých k rybolovu svému
tě, Šimone Petře, volá Pán,
pastýřem tě činí lidu všemu,
svěřuje ti klíče věčných bran.
Jako tebe Pán znal, nyní nás ty znáš:
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Ty skálou jsi, na níž církev Boží
sám Kristus Pán provždy postavil.
Od těch dnů se rybolov tvůj množí,
aby Syna Otec oslavil.
Ty, jenž dílo spásy od počátku znáš,
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Co láska tvá přislíbila Pánu,
to od tebe přijal k slávě tvé.
Dej, ať i my každou svoji ránu
obětujem církvi vítězné.
Ty, jenž bolest těla, úzkost duše znáš,
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Čím ohromil Ježíš zrak tvůj lidský,
to s jásáním nyní v nebi zříš.
Pomáhej nám v dnešní den a vždycky,
pomáhej nést Kristu jeho kříž.
Ty, jenž slabost víry z osudů svých znáš,
v pochybnostech pomoz, Učiteli náš.

Kancionál č. 826

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle postní - 17. února 2008

1. ČTENÍ - Gn 12, 1-4a

Čtení z první knihy Mojžišovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. ČTENÍ - 2 Tim 1, 8b-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 17, 1-9

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchajte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tvářmi k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihl oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neřekněte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

3. neděle postní - 24. února 2008

1. ČTENÍ - Ex 17, 3-7

Čtení z druhé knihy Mojžišovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. ČTENÍ - Řím 5, 1-2. 5-8

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje

svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

EVANGELIUM - Jan 4, 5-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samaršskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak jak byl - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samaršská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samaršská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritanku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: „Dej mi napít, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: „Nemám muže;“ pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: „Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.““ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: „Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.“ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žniti. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: „Jiný rozsévá a jiný sklízí.“ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, že nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

4. neděle postní - 2. března 2008

1. ČTENÍ - 1 Sam 16, 6-7. 10-13

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“

Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedivám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlápci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti.“

EVANGELIUM - Jan 9,1-9.13-17.34-38

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ - to slovo znamená „Poslaný.“ Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve viděli žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: „Jdi k Siloe a umyj se!“ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena.

5. neděle postní - 9.března 2008

1. ČTENÍ - Ez 37, 12-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevru vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevru vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ - praví Hospodin.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

EVANGELIUM - Jan 11, 1-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli Židé ukamenovat a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtné, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtné, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš - řečený Blíženec - vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho Židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátila mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. ledna 2008

Politické události

Polský premiér Tusk se v Praze sešel s Klausem i Topolánkem

Pozornost médií se během návštěvy nového polského premiéra Donalda Tuska v Praze soustředila zejména na jednání o koordinaci postupu obou zemí při jednání s USA o rozmístění prvků protiraketové obrany ve střední Evropě. Podmínky pro výstavbu základny v Polsku a radaru v Česku zatím dojednány nejsou a oba premiéři po setkání 10. ledna ujišťovali, že nejde o rychlost, že přednost mají kvalita a výsledek. Žádný termín pro předložení dokumentu do parlamentu proto ohlášen nebyl.

Klaus versus Švejnár - duel prezidentských kandidátů

K historicky první předvolební diskusi v Česku se sešli dva kandidáti na úřad prezidenta - Václav Klaus a Jan Švejnár. V úterý 29. ledna odpovídali téměř hodinu a půl za přítomnosti televizních kamer na otázky senátorů nejsilnější opoziční strany ČSSD. Prímý přenos ze schůze klubu se stal náhradou za duel v televizním studiu, kterého se odmítal zúčastnit prezident Klaus. Nejdříve oba kandidáti dostali prostor k tomu, aby se senátorům představili a nastínili svůj program. Klaus především poukázal na své aktivní působení během transformačního procesu v 90. letech a zdůraznil, že byl součástí všech důležitých událostí v Česku. Švejnár mluvil hlavně o budoucnosti a strategii, kam bude země směřovat. Debatu řídila předsedkyně senátorského klubu Alena Gajdušková, kandidáti měli na ka-

ždou odpověď tři minuty, bez možnosti dále na oponenta reagovat. Již od začátku byly jasné názorové rozdíly a kandidáti na sebe místy i útočili. Klaus a Švejnár se neshodli hlavně v otázce vstupu ČR do eurozóny, globálního oteplování a zdravotní reformy. Zůstali si, nic nového v diskusi nezaznělo. O tom, kdo nakonec usedne na příštích pět let na Hradě, rozhodne parlament. Volby začínají 8. února. Favorizovaný Klaus má slíbenou podporu všech 122 zákonodárců ODS, ke zvolení potřebuje minimálně dalších 19 hlasů. Jan Švejnár, kterého kromě ČSSD podporuje Strana zelených, ještě před debatou oznámil, že se v případě svého zvolení vzdá amerického občanství. Toto rozhodnutí učinil podle vlastních slov poté, co se setkal se stovkami českých občanů. Byl to ale také jeden ze základních požadavků komunistů, kteří spolu s lidovci volbu zřejmě rozhodnou.

Česká vláda schválila návrh na restituci církevního majetku

Česká vláda schválila 23. ledna věcný záměr zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi. Návrh, spočívající na domluvě mezi státem a 17 církvemi, má splnit nároky na restituci a ukončit spory, které vypukly po roce 1989. Stát se má zavázat, že během 60 let vyplatí 83 miliard korun za majetek, který nelze vydat. Včetně úroků 4,85 % ročně se suma vyšplhá na 270 miliard korun. Po 20 letech by měl stát přestat církev dotovat. Rozhodovat bude ale parlament a i někteří koaliční poslanci mají

pochyby, jestli byl zvolen "optimální způsob odškodnění". Tak se vyjádřila například místopředsedkyně Sněmovny za ODS Miroslava Němcová. V souvislosti s nadcházející volbou hlavy státu se v médiích spekuluje o "obchodu" mezi nejsilnější vládou ODS a menší koaliční stranou KDU-ČSL. Pro lidovce je totiž dohoda o církevních restitucích klíčovým tématem a ODS velmi stojí o hlasy lidoveckých zákonodárců pro znovuzvolení Václava Klause.

Raketový útok zranil dva české vojáky v Iráku

Při raketovém útoku na vojenský tábor mezinárodních sil v jihoirácké Basře byli v neděli 20. ledna lehce zraněni dva čeští vojáci. "Jedna z raket zasáhla autopark v prostoru českého kontingentu," citoval mluvčího ministerstva obrany Andreje Cirtka deník Právo. Oba vojáky zranily střepy z rozbitého okna a způsobily jim tržné rány na ruku a nohu. Zranění však nejsou vážná a vojáci v misi zůstávají. Podle Cirtky probíhají podobné útoky téměř denně. Většinou se jedná o nemířené rakety, které jsou improvizovaně odpalovány směrem k základně. Její česká část byla naposledy zasažena loni v dubnu. Tehdy nebyl zraněn nikdo. V Iráku je nyní 99 českých vojáků. Loni v říjnu vláda rozhodla, že většinu z nich stáhne a od června jich zde zůstane pouze 20. Zároveň bude rozšířena mise v Afghánistánu z 200 na 415 mužů a žen.

Čeští egyptologové ohlásili další objev neporušené hrobky

Tým českých egyptologů pracujících pod vedením Miroslava Bárty ohlásil další objev. Informaci přinesl 5. ledna server iDnes. V pyramidovém poli lokality Abusir našli více

než čtyři a půl tisíce let starý hrob kněze Neferinpua. V pohřební komoře velké zhruba čtyři krát dva metry vědci objevili velké množství předmětů, zejména však neporušený sarkofág ukrývající ostatky kněze i šperky a rituální ozdoby. V hrobce tisíce let nerušeně odpočívali také někteří členové Neferinpuovy rodiny. Pomocí 3D skeneru by teď čeští vědci rádi zrekonstruovali tváře všech těchto mumii, a pohledli tak do očí rodině, jež žila v době, kdy vznikaly nejslavnější pyramidy v Gíze. Rodina kněze patřila podle egyptologů v tehdejší společnosti do vyšší střední třídy. Sám Neferinpu měl za úkol přinášet oběti do hrobek panovníků, aby jim na onom světě nic nechybělo. Jeho hrobka je tvořena mastabou - ohraničeným prostorem s kapličkou, pod ní, skrytý hluboko v písku, byl v pohřební komoře uložen sarkofág. Česká egyptologie má ve světě skvělé jméno. Archeologové v Abusiru pracují už od 60. let a za tu dobu uskutečnili velké množství důležitých objevů. V poslední době například nález hrobky správce královského paláce Iuffa z roku 1996 či dosud bezejmenného kněze boha Chnuma z podzimu 2004. Česká veřejnost se však na objevený poklad těšit nemůže. Podle nového egyptského zákona o památkách se ze země žádné nalezené předměty vyvážet nesmějí, budou tedy uloženy v Egyptském muzeu v Káhiře.

Ze Slovenska

Klaus zavítal na poslední zahraniční cestu v úřadě na Slovensko

Oficiální zahraniční návštěvy uzavřel Václav Klaus v zemi, kam mířila jeho první cesta v prezidentské funkci. Vydal se na Slovensko, odkud také po-

cházi jeho žena Livia. V Bratislavě se Václav Klaus 10. ledna setkal s prezidentem Ivanem Gašparovičem, probírali spolu například otázku zavedení eura na Slovensku od roku 2009, které Klaus ("nikoliv jako prezident, ale jako ekonom") označil za "odvážné". Gašparovič mu odpověděl rčením, že "odvážnému štěstí přeje". Program českého prezidentského páru pokračoval v Topolčiankách, kam rád jezdíval první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk.

Slovenskou vládu opustil ministr obrany Kašický

Slovenský ministr obrany František Kašický rezignoval. Oznámil to na tiskové konferenci 25. ledna. Na konferenci byl přítomný i premiér a předseda Smeru-SD, strany která Kašického nominovala, Robert Fico. K odstoupení přiměly ministra skandály s předraženými veřejnými zakázkami. Za odstranění sněhu, údržbu vojenských budov a sekání trávy měly firmy inkasovat miliardy. Kašický nepřiznává osobní vinu. Serveru Pravda řekl, že nemůže za postup svých podřízených, ale cítí odpovědnost za resort. Novým ministrem se stal dosavadní státní tajemník resortu obrany Jaroslav Baška. Prezident Ivan Gašparovič oficiálně přijal Kašického rozhodnutí až 30. ledna, ve stejný den jmenoval šéfem obrany Bašku.

Prešov chce postavit největšího Krista na světě

Obyvatelé Prešova by se mohli už v roce 2020 chlubit největší sochou Ježíše Krista na světě. Její výška 33 metrů vyvolává polemiku. Podobný symbol křesťanství - čníci nad brazilský Riem de Janeiro - je o pět metrů vyšší, samotná socha ale má jen 30 metrů, napsal slovenský deník SME. Autorem nápadu je prešovský

primátor Pavol Hagyar. Podle něj by měla výška sochy symbolizovat Kristovy roky, tedy věk, v němž byl ukřižován, zemřel a vstal z mrtvých. Nadrozměrná socha by měla vyrůst na pahorku nedaleko Kalvárie nad budovaným dálničním obchvatem. Železobetonový monument bude viditelný ze všech světových stran, zejména z dálnice směřující do Prešova od Popradu i od Košic. Sochař Martin Palo už zhotovil dva návrhy, připravuje třetí. Celkové náklady na projekt by se měly podle odhadů vyšplhat na 15 milionů korun a budou se hradit ze soukromých zdrojů. Socha bude stát na soukromých pozemcích a její umístění není v rozporu s územním plánem, takže by do projektu neměly zasahovat žádné městské komise. Projekt podporují představitelé křesťanských církví, část odborníků i obyvatel Prešova.

Ekonomika

Reforma zdravotnictví - pacienti začali platit u lékaře

Od Nového roku začala platit reforma zdravotnictví. Při návštěvě lékaře za účelem prohlídky si lidé musí připravit 30 Kč, při využití služeb pohotovosti 90 Kč, za jeden den pobytu v nemocnici 60 Kč a za vydání léků v lékárně oproti receptu 30 Kč. Zároveň se upravily poplatky na některé léky, zdražily se především léky na alergie a astma. U většiny jiných se výraznější zdražení neprojevovalo. U levnějších léků, které je možné dostat s předpisem i bez předpisu, lidé více využívají druhé varianty, a ušetří tak 30 Kč. Posílily i pravomoci lékárníků. Ti mohou lidem doporučit změnu léků, pokud se v dané kategorii nachází levnější se stejnými účinky. Nesmějí tak učinit pouze tenkrát, pokud lékař na

recept napíše Nezaměňovat. Někteří lékaři si ovšem nejsou jisti dostatečnou kvalifikací a zkušeností lékárníků a toto posílení pravomocí se jim nelíbí. Obávají se, že pacienti mohou mít při použití jiného léku problémy. Lékárníci zase namítají, že mají odborné vzdělání a znají léčiva lépe než lékaři. Ročně by celková částka vynaložená na zdravotnickou péči a doplatky na léky neměla u pacienta překročit 5000 korun. Při překročení tohoto limitu vrátí zdravotní pojišťovna lidem peníze. Podle ministra zdravotnictví Tomáše Julínka by poplatky mohly přinést ročně tři až čtyři miliardy korun. Přesto poplatky neznamenaají definitivní zdravotní reformu - tu nyní Julínek připravuje. Během několika měsíců se také očekává vyjádření Ústavního soudu, zda poplatky nejsou protiústavní, jak tvrdí sociální demokraté, kteří podali stížnost.

Pražská burza:

Akcie ztratily od Nového roku téměř pětinu hodnoty

Akcie na pražské burze od konce minulého roku oslabily o 17,3%. Hodnota českých firem na burze klesla asi o 335 miliard korun. Je to způsobeno výprodejem akcií na všech burzách. Vedly k tomu zprávy o předpokládané recesi v USA. Ekonomové předpovídají zpomalení růstu ekonomiky. USA se obává hospodářské recese a v důsledku toho poklesu poptávky spotřebitelů. Americkou krizi odstartoval prodej hypoték nesolventním klientům a problémy se přenesly na trh akcií. Světové burzy začaly padat, analytici mluví o špatné náladě a panice. Americká centrální banka kvůli tomu snížila úrokovou sazbu. Tím by se měla situace v USA uklidnit.

Deficit rozpočtu je nižší než se předpokládalo

Stát loni hospodařil se schodkem 66,4 miliardy korun oproti původnímu očekávání ministerstva financí ve výši 91,3 miliardy. Vláda tak může splnit svůj slib snížit deficit do roku 2010 na 2,3% HDP. Podle evropské metodiky ESA je výsledný deficit ještě nižší a činí 40,4 miliardy korun. Informoval o tom server iHNed. Ministr financí Miroslav Kalousek (KDU-ČSL) řekl, že se státu podařilo vybrat více peněz na daních. "Je ale velmi špatnou zprávou, že ekonomika na vrcholu svého potenciálu má vůbec nějaký deficit," upozornil podle serveru ministr. Snížení rozpočtového schodku ovlivnily jak ekonomický růst (hlavně díky spotřebě domácností), tak i balance zahraničního obchodu. I přes dobrý výsledek to však neznamená, že by byly veřejné finance zdravé a že by měl stát výdaje pod kontrolou, upozornil již dříve analytik Next Finance Vladimír Pikora. "Dokresluje to i fakt, že ministerstvo financí plánuje v roce 2008 vydat střednědobé a dlouhodobé státní dluhopisy v objemu 75,1 až 165 miliard korun," dodal. Pro rok 2008 počítá státní rozpočet s deficitem 71 miliard korun.

Kurzovní lístek

31.1.2008 (střed)

EUR, 1	26.070
Kanada, 1	17.556
Slovensko, 100	77.187
USA, 1	17.533

Kultura

Karel Gott se oženil

V pondělí 7. ledna 2008 se v Las Vegas udál okamžik, kterého se obávalo mnoho fanynek zpěváka a triatřicetinasobného slávika Karla Gotta. Idol nejen českých žen a zapřísáhlý starý mládenec se oženil. Po sedmi letech společného souži-

tí tak manželským slibem stvrdil vztah s manažerkou Ivanou Macháčkovou. Svatebního obřadu se kromě novomanželů zúčastnila pouze jejich dvacetiměsíční dcera Ella Charlotte, maminka nevěsty a svědci. Svatba byla dokonale utajena. Přátelé a nejbližší novomanželů byli událostí velmi překvapeni. O hostinu prý ale nepřijdou, svatbu s nimi Gottovi oslaví po návratu do Prahy. Do Las Vegas pár původně odjel na dovolenou. Přestože Karel Gott o sňatku již delší dobu přemýšlel, rozhodnutí požádat svou dlouholetou partnerku o ruku právě zde, bylo prý spontánní. Inspirovalo ho prostředí, ke kterému jej váže osobní vztah. Právě tady začal zpěvák v 60. letech svou zahraniční kariéru. "Jsem nesmírně šťastná, že jsme nyní opravdová rodina - a o to více, protože v polovině června očekáváme narození dalšího potomka," citoval Ivanu Gottovou server Lidovky.

Zemřeli herečka

Věra Galatíková a zpěvák Karel Černoch

Nového roku se nedožily dvě významné osobnosti české kulturní scény - Věra Galatíková a Karel Černoch. Věra Galatíková prohrála svůj boj s rakovinou plic 21.prosince 2007 ve věku 69 let, Karel Černoch zemřel 27.prosince 2007 v 64 letech na rakovinu tlustého střeva.

Galatíková se narodila 9.srpna 1938 ve Zlíně. Po absolvování Janáčkovy akademie múzických umění působila do roku 1967 ve Východočeském divadle v Pardubicích, odkud odešla do pražského Činoherního klubu. Ve své herecké kariéře vystřídala angažmá i na dalších pražských scénách: Divadla S. K. Neumanna a Městských divadel pražských. Od roku 1993 byla stálou členkou

činohry Národního divadla. V roce 1994 získala Galatíková prestižní Cenu Thalie za roli Hekabe v inscenaci Euripidovy tetralogie Pokořitelé Tróje. Během své kariéry ztvárnila mnoho dalších slavných rolí, excelovala například jako matka ve Skleněném zvěřinci Tennesseeho Williamse, Jedličková v Tylově Paličově dceři, nebo jako vrchní sestra Ratchedová v Přeletu nad hnízdem kukačky. Mimo činohry se věnovala i dabingu. Diváci si její hlas spojují především s francouzskou herečkou Annie Girardotovou. Za své celoživotní umění v dabingu obdržela v roce 2000 Cenu Františka Filipovského. Proslula i jako filmová herečka, především rolemi ve filmech Udolí včel, Dým bramborové natě, Všichni dobří rodáci nebo v adaptaci Erbenovy Kytice z roku 2000. Hrála i v mnoha televizních rolích, mimo jiných i v úspěšných seriálech My všichni školou povinni a Četnické humoresky. Manželem Galatíkové byl herec Ladislav Frej. Jejich syn Ladislav a dcera Kristýna se rovněž věnují herectví. Galatíková se osobně angažovala v protikuřácké kampani. Jí samotné se podařilo po pětáctileté závislosti s kouřením skoncovat. Posledních pět let života bojovala s nádorovým onemocněním plic. Na vlastní přání odmítla opakovanou léčbu chemoterapií, aby si podle vlastních slov "prodloužila smysluplný život". S Věrou Galatíkovou se přišly do Národního divadla 3.ledna 2008 rozloučit stovky lidí. Po skončení smutečního obřadu zněl ze zcela zaplněného hlediště dlouhotrvající potlesk.

Karel Černoch se narodil 12.října 1943 v Praze. Ke zpěvu měl blízko již od dětství, kdy zpíval v dětském sboru. V lidové škole umění vystudoval

hru na kytaru a zpěv. Profesionálně začal zpívat v šedesátých letech, kdy se na vojně seznámil s dvojicí Šimek-Grossmann a společně založili divadelní soubor The Vojsko. Po vojně zpíval s kapelami Kometta, Donald nebo Karkulka. Proslavil se především s kapelou Juventus, se kterou nazpíval písně jako Nárek převozníka nebo romanci Ona se brání. Během své hudební dráhy nahrál na 300 písní, z nichž je tou nejznámější pravděpodobně hit Zrcadlo, který přezpívalo i několik dalších zpěváků. V roce 1969 zvítězil Černoch v hudební soutěži Bratislavská lyra. Vzápětí přišel ale od komunistického režimu zákaz tvorby a Černoch se musel na několik let nuceně odmlčet. Vystupovat začal od roku 1972 v divadle Atelier a později v Semaforu. Od konce zákazu tvorby v druhé polovině sedmdesátých let spolupracoval jak s televizí, tak i rozhlasem a mnoha hudebními soubory. Populární komediální dvojici vytvořil společně s Jiřím Wimmerem, se kterým vystupovali například v pořadu Možná přijde i kouzelník. Spolupráci přerušila v roce 2001 Wimmerova tragická smrt. Od začátku devadesátých let účinkoval Černoch v několika úspěšných muzikálech, ztvárnil mimo jiné i titulní postavu Jeana Valjeana v Bídnících nebo Abbého Fariu v muzikálu Monte Cristo. S manželkou Dagmar měl syna Marka, moderátora a zpěváka, a dceru Terezu, rovněž zpěvačku, která jen několik dní před otcovou smrtí vydala své debutové album, které jí Karel Černoch pomáhal produkovat.

Dokumentární film

Občan Havel vstupuje do kin

Celovečerní dokument Pavla Kouteckého a Miroslava Janka Občan Havel měl předpremiéru 26.ledna a oficiální premiéru

30.ledna. Hlavní aktér se ale akci nemohl zúčastnit, je totiž hospitalizován kvůli zánětu průdušek a srdeční arytmií. Film s podtitulem Scény z prezidentské kuchyně uvádějí česká kina od 31.ledna a 11.února bude mít mezinárodní premiéru na festivalu Berlinare. Dvouhodinový dokument vznikl 13 let, během nichž se nashromáždilo 45 hodin filmového materiálu. Zpracovávat ho na jaře 2003 začal Pavel Koutecký a po jeho smrti v roce 2006 pokračoval Miroslav Janek. Film nahlíží do politického zákulisí i soukromí prezidenta, diváci budou mít možnost vidět například Havlovo první zvolení i jak recituje básně. Důležitou roli ve filmu mají i obě Havlovy manželky, objeví se zde i mnozí jeho přátelé a spolupracovníci, čeští i světoví politici, nebo například členové britské kapely Rolling Stones. Projekt vznikl ve společnosti Film & Sociologie, hlavním partnerem je TV Nova, přičemž počítá s tím, že snímek uvede příští rok na televizních obrazovkách.

Irglová byla nominována na Oscara

Irský hudební film Once, ve kterém hraje jednu z hlavních rolí mladá česká zpěvačka a pianistka Markéta Irglová, byl nominován na americké filmové ocenění Oscar v kategorii nejlepší píseň. Nominace na Oscara je dosavadním vyvrcholením úspěšného mezinárodního tažení nízkorozpočtového filmu Johna Carneyho, který na sebe poprvé upozornil před rokem na festivalu nezávislého filmu Sundance, kde získal cenu diváků. Od té doby snímek s rozpočtem 150.000 dolarů vydělal po celém světě 15,2 milionu dolarů a je na nejlepší cestě dostat se do desítky nejvýdělečnějších filmů

z hlediska vložených investic. Aby se Once do top desítky zařadil, musí překročit hranici 15,5 milionu dolarů. Hudební melodrama slaví úspěch především ve Spojených státech, kde film získal již několik cen filmových kritiků a pochválily je takové filmové veličiny jako režisér Steven Spielberg. Rodačka z Valašského Meziříčí Irglová, která 28. února oslavila dvacáté narozeniny, by se mohla stát i prvním českým držitelem prestižního hudebního ocenění Grammy díky nominacím v kategoriích nejlepší filmová píseň a soundtrack. "Glenova a Markétina tvorba v sobě má odzbrojující opravdovost. Je to světová tvorba ve světovém jazyce," řekl ČTK režisér Jan Hřebejk, v jehož snímku Kráska v nesnázích zazněla píseň Falling Slowly vůbec poprvé. Hřebejka, který byl na Oscara nominován přes sedmi lety se snímkem Musíme si pomáhat, úspěch Once nepřekvapuje, protože je to podle něj úžasný film. Česká kultura má želízko v boji o nejprestižnější filmovou cenu světa po čtyřech letech. Naposled byly v roce 2004 nominovány v kategorii nejlepší neaglicky mluvený film Želary režiséra Ondřeje Trojana, zlatou sošku ale snímek nezískal. Poslední český film, který dostal Oscara, byl v roce 1996 Kolja Jana a Zdeňka Svěrákových. O dva roky později získal prestižní ocenění za krátkometrážní animovaný film Jan Pinkava, který pobývá od šesti let v zahraničí. Vůbec nejúspěšnějším českým rodákem v oscarové historii je Miloš Forman, který dostal zlatou sošku za režii v roce 1985 za film Amadeus (celkem osm Oscarů) a v roce 1976 za Přelet nad kukaččím hnízdem (pět sošek). Letos rozeslala americká filmová akademie svým členům hlasovací

lístky 31. ledna. Oscary budou vyhlašovat 24. února.

Sport

Anketu Sportovec roku 2007 vyhrála rychlobruslařka Sábliková

Na prvních třech místech novinářské ankety Sportovec roku se umístily ženy. Vítězkou se stala rychlobruslařka Martina Sábliková, která vyhrála mistrovství světa na 3 a 5 km a je také držitelkou světového rekordu na 5 a 10 km. Za ní se s odstupem 32 bodů umístila oštěpařka Barbora Spotáková, která loni vyhrála MS, Světové atletické finále a je držitelkou českého rekordu. Ženský triumvirát uzavřela sjezdářka Šárka Záhrobská s odstupem 9 bodů. Mezi její největší úspěchy v roce 2007 patří vítězství na MS ve slalomu. Výsledky ankety Sportovec roku vyhlásili 12. ledna v sále pražského hotelu Hilton a televizní diváci ceremoniál mohli sledovat v přímém přenosu. Čtvrté místo patří desetibojaři Romanu Šebrlemu, který loni uzavřel sbírku svých triumfů vítězství na MS a je také držitelem světového rekordu v počtu bodů dosažených v desetiboji. Umístění hned několika mistryň a mistra světa v čele tabulky vyvolalo diskuse o tom, jak posoudit úspěšné sportovce, kteří dosáhli ve své disciplíně stejného úspěchu. Až páté místo totiž zůstalo na další mistryni světa - lyžařku Kateřinu Neumannovou, pro niž byla uplynulá sezóna poslední závodní. Dnes je vedoucí organizačního výboru pro lyžařské MS v Liberci 2009. Cenu pro kolektiv získali fotbalisté do 20 let, kteří vybojovali bronz na mistrovství světa. Cenu pro juniora roku převzal Ondřej Polívka, který vyhrál MS v moderním pětiboji v kategorii do 20 let. Posledním oceněním je Cena

Emila Zátopka pro sportovní legendu. Stal se jí národní hokejový tým, který v roce 1947 vyhrál v Praze pro Československo první zlatou medaili na MS. Cenu osobně převzal z rukou Dany Zátopkové Vladimír Zábrodský.

Lukáš Bauer vyhrál druhý ročník Tour de Ski

Lukáš Bauer, který na Tour de Ski nastoupil poprvé, suverénně ovládl čtyři z pěti závodů české části. Etapové klání pokračovalo sprintem v italském Asiagu, závodem na 20 kilometrů klasickou technikou a stoupáním do sjezdovky Olympia ve Val di Fiemme. Vítězstvím v posledním závodě si Bauer zajistil také první příčku v celé Tour de Ski, úspěch českých lyžařů potvrdili i Martin Jakš jednatým a Martin Koukal dvadnatým místem v celkovém bodování.

Spartané jsou hokejovými vicemistry Evropy

Hokejisté Sparty obsadili na turnaji evropských šampionů Super Six v Rusku druhé místo. Až ve finále, které se hrálo v neděli 13. ledna, podlehl domácímu mistrovi Magnitogorsku 2:5. Spartané v utkání prohrávali už o dva góly, které jim dal jejich bývalý spoluhráč Jan Marek, ale v polovině zápasu srovnali krok. Nakonec však podlehl, když dvakrát inkasovali v samotném závěru ve snaze znovu vyrovnat. Spartané předtím v základní skupině porazili finského mistra Oulu, poté si poradili se švýcarským Dav osem. Tomáše Netíka, střelce čtyř gólů, pořadatelé vyhlásili nejlepším útočníkem. V příštím ročníku tento turnaj nahradí hokejová Liga mistrů, jež se svým modelem bude více podobat slavné fotbalové soutěži.

Krasobruslař Verner přivezl z ME v Záhřebu zlato

Česko po šestnácti letech triumfovalo na krasobruslařském šampionátu. Mistrem Evropy se poprvé v kariéře stal jednadvacetiletý Tomáš Verner, loni druhý. Porazil posledního vítěze Briana Jouberta z Francie. Verner ve volné jízdě uhájil po krátkém programu první příčku. Jeho celkové skóre se vyšplhalo na 232,67 bodu (na osobní rekord). Následující jízdy mistrů světa Jouberta a Švýcara Stephana Lambiela nebyly bez chyb. Lambiel tak skončil druhý a Joubert třetí. Nový mistr Evropy v pondělí 28. ledna přistál na pražském letišti. Během tiskové konference zdůraznil, že ho nyní čeká především tvrdý trénink na březnové mistrovství světa v Göteborgu.

Štybar se stal vicemistrem světa v cyklokrosu

Cyklokrosař Zdeněk Štybar dojel jako druhý na světovém šampionátu v Trevisu. Vítězství patřilo Larsi Boomovi z Nizozemska, bronzový byl Sven Nijs z Belgie. Další reprezentant České republiky Radomír Šimůnek Jr. skončil na pátém místě. Štybar měl nejlepší pozici během šestého kola, kdy se mu podařilo získat náskok. Na začátku posledního kola se však vedení ujal Boom a prvenství si udržel až do cíle. O dalších pozicích se rozhodlo v závěrečném stoupání. Pro Českou republiku se jedná o první medaili v prestižní kategorii po sedmi letech. Naposledy ji v roce 2001 získal Petr Dlask a byla stříbrná. Cyklokros má v Česku dlouhou tradici, zastoupenou především trojnásobným mistrem světa a československým sportovcem roku 1991 Radomírem Šimůnkem, otcem současného reprezentanta.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Výsledky Tříkrálové sbírky

Letošní Tříkrálová sbírka v České republice opět vydala dobré svědectví o ochotě společnosti dělit se i o ochotě charitních dobrovolníků zapojit se do služby. Do ulic obcí a měst vyšlo více než 13.600 kolednických skupinek, což představuje kolem 40.000 dobrovolníků. Koledníci vykoledovali na dobročinné projekty Charity ČR celkem 58.352.336,70 korun. To je zatím nejlepší výsledek koledy v dosavadní osmileté historii celostátní sbírky. V následujících týdnech bude také známo (a na webu Charity ČR zveřejněno), kolik peněz bylo na centrální sbírkový účet 33001122/0800 u České spořitelny, který je otevřen celoročně převedeno jinými způsoby. Do sbírky je možné přispět také dárcovskou SMS. Její formát je DMS KOLEDA a odesílá se na číslo 87777 (cena jedné dárcovské SMS je 30 Kč, příjemce obdrží 27 Kč). Teprve stav účtu ukáže celkový výnos Tříkrálové sbírky 2008. Po sečtení definitivního výnosu sbírky (koleda a převody) bude celkový výtěžek rozdělen podle předem daného klíče: 65 % je určeno na konkrétní sociální a zdravotní potřeby v místech, kde sbírka probíhala, 15 % obdrží pro své projekty diecézní Charity, 10 % putuje na humanitární a rozvojové projekty v zahraničí, 5 % jde na projekty centrály Charity ČR. Zbylých, zákonem povolených max. 5%, je určeno na pokrytí režie sbírky.

Změny v Řeckokatolické církvi na Slovensku

Papež Benedikt XVI. provedl organizační změny v Řeckokatolické církvi na Slovensku. Povýšil eparchii (diecézi) v Prešově pro katolíky byzantského obřadu na metropolitní sídlo a dosavadního biskupa Jána Babjaka jmenoval arcibiskupem metropolitou. Košický exarchát povýšil na eparchii, která patří k metropolitnímu sídlu v Prešově a prvním biskupem eparchie jmenoval současného exarchu Milana Chautura, CSsR. Zřídil eparchii v Bratislavě a přičlenil ji k metropolitnímu sídlu v Prešově a prvním biskupem této eparchie jmenoval dosavadního faráře místní řeckokatolické farnosti Povýšení svatého kříže P. Petra Rusnáka.

Arcibiskup Ján Babjak SJ, prešovský metropolita pro katolíky byzantského obřadu, se narodil 28.10.1953 v Hažíně nad Cirochou v prešovské eparchii. Po absolvování gymnázia v Humenném vystudoval filosofii a teologii na Cyrilometodějské fakultě v Bratislavě. Na kněze byl vysvěcen 11.6.1978 v Prešově. Jako kaplan působil do roku 1983 rovněž v Prešově, poté jako správce farnosti Ľubica u Kežmarku. V roce 1987 tajně vstoupil do jezuitského řádu. V letech 1991-93 studoval na Papežském východním institutu v Římě, kde získal licenciát v oboru spiritualita. Od roku 1994 pracoval ve slovenském oddělení Vatikánského rozhlasu a pokračoval přitom ve studiu spirituality. Prešovským biskupem byl jmenován 11.12.2002 a vysvěcen Janem Pavlem II. 6.1.2003.

Biskup Milan Chatur, CSsR, první biskup košické eparchie, se narodil 4.9.1957 ve Sníně na východním Slovensku. V roce 1975 vstoupil do Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristé). Po studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě byl 14.6.1981 vysvěcen na kněze. Dne 11.1.1992 ho papež Jan Pavel II. jmenoval světicím prešovským biskupem a vysvěcen byl 29.2.1992. Dne 27.1.1996 byl jmenován prvním apoštolským exarchou v Košicích.

Biskup Peter Rusnák, první biskup bratislavské eparchie, se narodil 6.9.1950 v Humenném. V roce 1982 vstoupil do semináře v Bratislavě a 16.6.1987 byl vysvěcen na kněze v Prešově. V roce 1990 byl jmenován spirituálem semináře v Prešově. V letech 1995-1998 působil jako kancléř prešovské eparchie a přednášel pastorální teologii a homiletiku. Od roku 2003 byl farářem řeckokatolické farnosti Povýšení svatého kříže v Bratislavě a členem liturgické komise Slovenské biskupské konference.

Pro viru loni zahynulo 21 misionářů

Agentura Fides, zřízená Kongregací pro evangelizaci národů, vydala seznam osob, které byly v r. 2007 zabity při hlášení víry a ve službě církve potřebným ve světě. Loni šlo o 21 misionářů, z nichž většinu tvoří kněží (15) a jáhni (3), nachází se však mezi nimi i řeholník, řeholnice a seminarista. Počet zabitých misionářů je o 3 nižší než v r. 2006. Ve statistice zemí, kde byli misionáři zavražděni, "vede" Irák (4), následují Mexiko a Filipíny (po 3), Španělsko, Kolumbie a Jihoafrická republika (2) a po jednom misionáři zemřelo v Brazílii, Guatemale, Keni, Rwandě a na Srí Lance.

Přípravy na papežskou návštěvu v USA jsou v plném proudu

Sídlo OSN v New Yorku, Bílý dům ve Washingtonu a především setkání se společenstvími věřících v obou amerických městech jsou cíle návštěvy, kterou papež Benedikt XVI. vykoná v dubnu 2008. Přípravy na tuto událost zaměstnávají již nyní biskupskou konferenci i další osoby. Při své apoštolské cestě, kterou uskuteční ve dnech 15.-20.4.2008, se papež Benedikt XVI. setká s prezidentem Georgem W. Bushem v prezidentském sídle ve Washingtonu a ještě téhož dne, 16.4., proběhne i jeho setkání s americkými biskupy. Následujícího dne bude slavit mši svatou na washingtonském baseballovém stadionu. Poté se přesune do New Yorku, kde v pátek 18.4. vystoupí před zasedáním OSN. V sobotu oslaví 3. výročí svého zvolení papežem v katedrále sv. Patrika a v neděli 20.4. dopoledne navštíví místo, kde před útokem 11.9.2001 stávaly budovy Světového obchodního centra. Odpolední mši svatou na Yankee Stadium v New Yorku se Benedikt XVI. s USA rozloučí.

Podle zpráv České biskupské konference

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2007

Svatost manželství si vzájemně udělili:

- 04 - 21 Jozef Hudaček
Ružena Čížiková
04 - 21 Igor Vdovjak
Marcela Bartošová
05 - 05 Ondřej Špak
Magdaléna Majerčáková
07 - 07 Peter Grivalský
Eva Sojová
08 - 25 Filip Rybička
Jarmila Klubertová
09 - 01 Michael Flajzar
Marta Kuczynska
09 - 15 Lubomír Kamody
Catharina Kristinová
11 - 24 Milan Budzák
Terezia Buzdaková

Pokřtěni byli:

Dospělý:

- 09 - 22 Josef Svatoň

Děti:

- 01 - 21 Maxmilian Jakub Černý
01 - 21 Michael Kalafut
02 - 18 Nicole Lucie Hanák
03 - 18 Emma Mária Ciszek
04 - 15 Adam Jakub Kovář
05 - 20 Adrian Ruman
05 - 20 Nicole Magdalena Pomichalek
05 - 20 Michael Paul Kochaníček
06 - 23 Nela Marie Sedlářová
06 - 23 Victoria Blata
06 - 23 Nikola Dvořáková
06 - 23 Filip Flajzar
07 - 01 David Šalamoun Jr.
07 - 29 Michael Roller
07 - 29 Tomáš Roller
07 - 29 Klára Hojka
07 - 29 Martin Nicolas Korbel
08 - 04 Lara Isabella Stengl
08 - 05 Daniel Jan Smažil
09 - 16 Daniel Miroslav Lubarda
09 - 16 Jessica Ann Dudas
09 - 16 Jessica Kovalcik
09 - 16 Adam Mikita
09 - 16 Vanessa Anna Foltan
09 - 16 Kaitlynn Audrone Magyla
10 - 21 Viktória Hudaček
10 - 21 Šimon Petr Krotký
11 - 18 Natalia Rac
11 - 18 Nella Hana Volková
11 - 18 Yannis Angelos Litas
11 - 18 Telemachos Spiros Litas
11 - 24 Vincent Timothy Bucek

Ke svatému přijímání poprvé přistoupili: Dospělí:

- 04 - 08 Erica Mátéffi
08 - 22 Filip Rybička
09 - 01 Michael Flajzar
09 - 22 Josef Svatoň
09 - 22 Ester Kaločajová

Svatost biřmování přijali:

- 09 - 22 Stanislav Horáček
09 - 22 Erica Mátéffi
09 - 22 Josef Svatoň
09 - 22 Ester Kaločajová

Na věčnost byli povoláni:

- 01 - 09 Stanislav Štětka
01 - 19 Ladislav Vaškori
01 - 23 Jiří Šebesta
02 - 22 František Hortvík
02 - 25 JUDr. Mojmír Viktorin
04 - 27 Ing. Jaroslav Wurm PhD.
10 - 05 Prof. Jeroným Zajíček
11 - 12 Radoslav Dohnal
11 - 29 Leopold Barnet

V roce 2007 bylo celkem:

- 8 svateb
33 křtů (1 dospělý a 32 dětí)
5 prvních svatých přijímání (dospělí)
4 biřmování
9 pohřbů

Významné události

- 02 - 17 Maškarní bál – poprvé pořádaný Českou misí
03 - 17 Koncert klasické hudby dětí z rodiny Slívových v kostele Panny Marie Svatohorské (výtěžek věnován na koncertní turné Lukáše Slívů s chicagským symfonickým orchestrem mládeže)
04 - 13 - 15. Duchovní cvičení ve spolupráci s Čs. Orlem v Chicagu – P. Peter Klubert ze Slovenska s námi rozjímá o Božím milosrdenství
05 - 12 Oslava Dne matek s přátelským posezením a písničkami v klubu České misie
05 - 18 - 19 Garage sale – akce letos vynesla asi \$ 3200,-
06 - 17 Koncert klasického kytaristy prof. Vladislava Bláhy v kapli misijního domu ve spolupráci s T.O. Dálava

- 06 - 30 Účast na mezinárodních oslavách Rededikace Čermákovy Třidy v Chicagu
08 - 12 Opět se účastníme mezinárodního procesí farnosti P. Marie Svatohorské – modlíme se zpíváme česky, anglicky a španělsky
08 - 19 Česká pout' k Panně Marii do Lisle
09 - 09 Výroční piknik – jeden z nejzdařilejších za poslední léta
09 - 22 Událost roku: Posvěcení kaple českých patronů a celého misijního domu. Slavnost vykonal biskup Mons. ThDr. Petr Esterka. Česká misie hostí místopředsedu vlády, ministra pro místní rozvoj, senátora a předsedu KDU-ČSL Jiřího Čunka, který po slavnosti beseduje s našimi krajany.
09 - 17. Slavnostní mše svatá na 68. Moravském dni celebrowaná biskupem Mons. ThDr. Petrem Esterkou, účastní se i početná delegace senátorů z ČR
09 - 25 Pořádáme tradiční pout' na Svatý kopeček ve Wisconsinu, autobusem i auty přijelo na sto poutníků
11 - 17 Trampská Osada Dálava končí po 35 letech svou činnost a ve spolupráci s Českou misí pořádá závěrečný Vandr bál.
12 - 09 Mikulášská besídka s vystoupením dětí z české školy, ale i dalších, které se připojily, i za pomoci několika dospělých – tentokrát přišlo kolem stovky dětí s rodiči
12 - 24. Tradiční půlnoční mše svatá za účasti asi 350 věřících – chrámový sbor a sólisté zpívají za doprovodu orchestru slavnou Rybovu Českou mši vánoční.
12 - 30 Vánoční koncert sourozenců Slívových – na svátek Svaté rodiny koncertují děti naší nejpočetnější rodiny v Chicagu
12 - 31. Silvestrovské posezení v klubu Misijního domu a noční adorace v kapli s poděkováním za přijatá dobrodíní v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2006: \$ 33 129,82
Příjmy 2007: \$ 168 438,03
Vydání 2007: \$ 164 542,04
Zůstatek 2007: \$ 37 025,81

Půjčky 2006: \$ 83 000,00
Splacené půjčky 2007: \$ 83 000,00

V současné době nemá Česká misie žádné dluhy. Všem dobrodincům upřímně děkujeme a vzdáváme křesťanské Pán Bůh zaplat'.

Fr. Dušan Hladík

Pout' do Svaté země (14)

Pokračování ze str. 2

A konečně v Kafarnaum Ježíš pronesl po zázračném rozmnožení chleba a ryb svou známou eucharistickou řeč, ve které přislíbil lidem jako pokrm a nápoj své tělo a svou krev. (Jan 6, 22-71) Posluchači tenkrát nemohli pochopit smysl Kristových slov a většina z nich odešla. Když se Ježíš zeptal apoštolů, zda i oni chtějí odejít, odpověděl mu Petr: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (Jan 6, 68-69) Zde se také začíná krystalizovat Petrovo zvláštní vyvolení.

Příslib Petrova prvenství

K příslibu Petrova primátu dochází po jeho vyznání u Cesareje Filipovy. Ta se nachází při horním toku Jordánu na úpatí zasněženého Hermónu, tedy mimo židovské území. Tam odešel Ježíš, aby se věnoval vyučování svých učedníků a zjevil jim své mesiášské poslání. Tehdy se zeptal dvanácti: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Mat 16,13)

Označení „Syn člověka“ se u synoptiků vyskytuje asi sedmdesátkrát a u Jana asi desetkrát. V evangeliích se však tento titul neobjevuje ve vyprávění samotných evangelistů či v oslovování Ježíše, ale pouze v ústech Ježíšových. Je to doslovný překlad semitského výrazu, který znamená totéž co „syn Adamův“, nebo prostě „člověk“. Ježíš názvem „Syn člověka“ zdůrazňuje svou lidskou přirozenost, ale zároveň naznačuje své mesiášství. Kdykoli Ježíš mluví o svém poslání Mesiáše, užívá při tom termínu „Syn člověka“ a tvaru třetí osoby. Mluví o tom, že „Syn člověka“ přijde slavně soudit (např. Mat 10,13; 16,27; Lk 22,69) Přitom v Písmu se mluví jen o Bohu, že přichází v oblacích. Ježíš říká, že Synu člověka je dána moc, jaké pouhý člověk nemůže dosáhnout. (Mat 9,6; 12,8; Mk 2,10. 28; Lk 6,5; Jan 5,27) Z toho plyne, že Ježíš tím chtěl svým učedníkům naznačit, že na něj se vztahuje to, co předpověděl prorok Daniel (7,13nn.):

„Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka ... byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny a jazyky; jeho moc je věčná - a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.“

V tehdejší židovství však nebyl termín „Syn člověka“ běžným označením Mesiáše, proto ta mnohoznačná odpověď učedníků, kteří říkají: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ (Mat 16,14) Učedníci tlumočili názory, jež o Ježíšovi kořovaly mezi lidem. Nikdo jej nepokládal za obyčejného člověka, ale také nikdo za Mesiáše, kterého Izrael očekával. V pozdním židovství prorocké poslání zaniklo. V židovském myšlení však žila i nadále představa, že v určitý čas vystoupí v izraelském národě opět proroci. Ježíš se však za proroka nikdy nepokládal. Proto se touto odpovědí svých učedníků nespokojil. Ptá se znovu, nyní však závazným způsobem, který vybízí učedníky zaujmout jasné stanovisko: „A za koho mně pokládáte vy?“ (Mat 16,15)

Byl to opět Petr, který pronesl vyznání víry: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ (Mat 16,16) Ve svém vyznání spojil Petr s titulem „Mesiáš“ označujícím důstojenství navíc výrok o „Synu Božím“. Označení „Syn Boží“, případně „Synové Boží“ mělo pro židovský národ ještě jeden široký všeobecný význam, totiž, že všichni lidé jsou dětmi, syny Božími. Ježíš si však činil nárok být „Synem Božím“ ve smyslu výlučném. Tento nárok potvrdil zázraky a především plnou mocí odpouštění hříchů. Vždyť i zákoníci při uzdravení ochrmlého, kterému Ježíš nejprve odpustil hříchů říkají: „Kdo jiný může odpouštět hříchů než Bůh?“ (Mk 2,7)

Zatímco Marek (8,27-31) a Lukáš (9,8-21) připojují hned za Petrovo vyznání Ježíšův příkaz, aby o tom všem mlčeli následující u Matouše slova o příslibu ustanovení primátu: Ježíš mu odpověděl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a

brány pekelné ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mat 16,17-19) Evangelista uzavírá svou zprávu o zaslíbení primátu Petrovi tak jako Marek a Lukáš slovy: „Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.“ (Mat 16,20)

Ježíš nejprve Petra chválí za jeho vyznání: „To ti nezjevilo tělo a krev.“ Tutu pravdu Petr nemohl poznat jen sám svým obyčejným rozumem, ale bylo k tomu třeba, aby ho osvítíl Bůh. Dále Ježíš říká, že jeho církev „brány pekelné“ nepřemohou. Peklo bývá chápáno jako princip smrti a zániku. Ježíš zde však slibuje, že církev nikdy nezanikne. Podobně se také termínem peklo označuje „satanova říše“, která bojuje proti církvi, ale nezvítězí nad ní. Důležitý je v Kristově příslibu Petrova primátu i symbol „klíčů“, symbol moci. Petr je ustanoven správcem domu (církve) jehož původcem a majitelem je Kristus. „Svazovat“ znamenalo v rabínské mluvě „prohlásit něco za nedovolené“, kdežto „rozvazovat“ mělo význam „zprostit nějakého závazku“, „prohlásit něco za dovolené“. Ježíš tedy svými slovy chce na Petra přenést moc nad Božím královstvím, která náleží „Svatému a Věrnému“ o němž Janova Apokalypsa říká: „když on otevře, nikdo nemůže zavřít, když on zavře, nikdo nemůže otevřít.“ (Zj 3,7) Tato vrchní moc nad církví přešla z Petra na jeho nástupce na římském biskupském stolci.

Proč Ježíš svým učedníkům uložil, aby to nikomu neříkali? Důvod najdeme v představách o Mesiášovi, jaké v Ježíšově době panovaly. Pro široké vrstvy lidu byl Mesiáš politickým osvoboditelem Davidova království. I učedníci byli téhož mínění. Ježíšovo poslání však bylo tomuto převládajícímu mesiášskému ideálu na-prosto vzdáleno. Ježíš chtěl osvobodit člověka z moci satanovy a z moci hříchu. Opravdové poslání Ježíše jako Mesiáše plně jeho učedníci pochopili teprve až byli svědky jeho výkupné oběti na kříži a slavného zmrtvýchvstání. A tehdy byli schopni přijmout ustanovení Petrova primátu, jež položilo základ Ježíšovy církve, kterou

brány pekelné nepřemohou.

Než se to však stalo, zopakoval Pán Ježíš Petrovi svůj příslib ještě jednou a to za jiných okolností a v jiné podobě. Bylo to při poslední večeři. Tehdy mu řekl: „Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protřít jako pšenici, ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“ Petr mu řekl: „Pane, s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!“ On mu odpověděl: „Říkám ti, Petře: Ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mě znáš.“ (Lk 22,31-34) Ježíš říká Petrovi, že „Satan si vyžádal, aby vás směl protřít“, podobně jako u starozákonního Joba (Job 1,12; 2,6), kde satan také dostal od Boha dovolení, aby směl vyzkoušet jeho věrnost, i zde Bůh dovolil ďáblu, aby utrpeními a zklamáními zuřivě útočil na víru učedníků v Krista. Ovšem Ježíš pokračuje: „Já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla.“ Pokoušení budou všichni apoštolové, ale Kristus se modlí zvláště za Petra, protože když bude pevný on, budou pevní i druzí. Petr je totiž hlava apoštolů a pastýř všech věřících. Ti, kdo jsou s ním životně spojeni, mají jistotu, že ve víře nezakolísají. Modlitba Ježíšova byla vyslyšena, proto víra prvního apoštola nikdy nepřestala. Když Krista zapřel, byl to jen nedostatek odvahy veřejně se k němu přiznat, ale víru přitom neztratil. Svého činu nakonec upřímně litoval. A konečně Ježíš Petra napomíná: „Utvrzuj ve víře své bratry“, tedy ostatní apoštoly. Je však jisté, že se ve všech dobách bude ďábel snažit, aby vírou u věřících otrásl. Je tedy nutné, aby ten úkol „utvrzovat bratry“ trval dále tím, že z Petra přejde na jeho nástupce, biskupa na římském stolci, takže i on bude pevnou zárukou čistoty víry a bude dodávat síly a pevnosti nástupcům apoštolů, tedy ostatním biskupům, a přes ně všem věřícím. Proto z tohoto místa Písma svatého I. vatikánský sněm (r.1869-1870) uvádí důkazy pro článěk víry o prvenství a neomylnosti římského biskupa, když závazně prohlašuje pro celou církev, učení víry a mravů, tedy to, že určitá náboženská pravda je obsažena v Božím zjevení.

Když naše poutní výprava přišla do města Kafarna, uvědomili jsme si doslovné vyplnění Ježíšovy předpovědi z Matoušova evangelia: „Tehdy začal kárat města,

Skála na níž Ježíš učedníkům připravil snídani při zjevení u jezera

ve kterých se stalo nejvíc jeho zázraků, že se neobrátila: A ty Kafarnaum budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do pekla klesneš! Kdyby se v Sodomě staly ty zázraky, které se staly v tobě, zůstala by až do dneška. Ale říkám vám: Sodomské zemi bude v soudný den lehčeji než tobě.“ (Mat 11, 20.23-24) A skutečně. Archeologické naleziště je vše, co zůstalo z dávného města mimořádně důležitého a prosperujícího zvláště v době, kdy tam působil Pán Ježíš. Zajímavé zbytky starověké synagogy jsou nejvýznamnější památkou místa kdysi nádherného, nyní v rozvalinách, nenávratně poškozeného zemětřesením a válkami. Synagoga, z níž obdivujeme zbytky vápencových zdí, pilířů s korintskými hlavicemi a ozdobné hlavice trámů, nemá žádnou souvislost se synagogou, kde učil Kristus. Předpokládá se, že tato synagoga byla vystavěna za císaře Juliána asi v polovině 4.století a byla jednou z církevních staveb, které vznikly v oblasti horní Galileje. Tuto domněnku potvrzují také zdobené prvky jako jsou: orel, lev, nápisy, akátový list, mořské lastury a jiné ozdoby, které jsou jinak na místech určených pro židovské bohoslužby zakázány.

Nedaleko synagogy jsme mohli vidět zbytky starověké stavby byzantského kostela, podle tradice vybudovaného na místě někdejšího domu Šimona Petra. Nad

tímto místem byl v nedávné době postaven okrouhlý supermoderní kostel, který vzbuzuje dojem vzdušné zeměkoule, a který je zasvěcen svatému Petrovi. K jeho konstrukci byl použit železobeton, ocel a sklo, ovšem do starověkých vykopávek svou architekturou příliš nezapadá.

V Kafarnum mají svá středisko také řečtí ortodoxní křesťané. Jejich klášter s kostelem sv. Jana Theologa vybudovaný v roce 1931 v byzantském stylu stojí na břehu jezera, východně od historického centra.

Mensa Christi a Petrův primát

Již toho rána, kdy vstal z mrtvých, vzkázal Ježíš učedníkům prostřednictvím anděla, který oslovil ženy u hrobu: „Rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že vstal z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte.“ (Mat 28,7)

Apoštolové poslechli. Vrátili se domů. Přestože pocíťovali vnitřní radost nad vzkříšením Pána Ježíše, tvrdá životní realita nepominula. I oni museli z něčeho žít. A tak řekl Petr svým druhům: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ (Jan 21,3) Bylo jich celkem

sedm. I když nám evangelista neudává žádné místo, dá se předpokládat, že se celá událost odehrála blízko Kafarna. Tady byl Petr doma, tady byla jeho loďka a síť.

Večer vypluli na jezero. Po hodinách těžké práce se začalo rozednívat a oni neměli v síti dosud ani jednu rybu. Když již byli asi sto metrů od břehu, tu na ně někdo zavolal: „Dítka, nemáte něco k jídlu?“ Jejich stručně „nemáme“ prozradilo neznámému jejich neúspěch. Ten neznámý na břehu však jevil velký zájem a zavolal na ně podruhé: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Muži v loďce se dali přesvědčit a hodili síť ještě jednou a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. (Jan 21,5)

Evangelista Jan, očité svědectví této události, pokračuje ve své zprávě takto: Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ (Jan 21,7) Jakmile Petr uslyšel, že je to Pán, skočil hned do moře. Ostatní učedníci došli s lodí a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ (Jan 21,9-10) Jan, který byl původně také rybář, nemohl potlačit svůj úžas. Přesně si zapamatoval, že v síti bylo sto padesát tři velkých ryb. Toto číslo by se dalo vykládat též symbolicky, protože právě tolik národů se vypočítávalo v tehdejších světech. Stejně tak Petr, který vytáhl síť na břeh, měl mnoho látky k přemýšlení. Jednak se pro něho znovu zopakoval zázračný rybolov, podobný jako byl na počátku jeho povolání za apoštola (srov. Luk 5,1-11), jednak spatřoval i zvláštní Boží zásah v tom, že jeho stará, ztřeštělá, tři roky nepoužívaná síť se neprotrhla, asi tak jako nezvetšel oděv a nezpuchřely opánky Izraelitům za čtyřicet let putování pouští. (srov. Deut 29,4)

Potom nastala snídaně. Tu dodnes připomíná skála nazvaná „Mensa Christi“ – stůl Kristův, nad níž se nyní vypíná kostel sv. Petra. Pro učedníky to byl zážitek opět nevšední. Ježíš je sám obsluhoval, podával jim chléb a rybu. Opět zde vidíme neobvykle přátelský vztah, který měl Vykupitel ke svým apoštolům.

Když posnídali, učinil Ježíš světodějně rozhodnutí. Splnil příslib, který vyslovil, když dal Šimonovi jméno Petr. Zeptal se ho: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc

než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce!“ (Jan 21,15-17)

Ustanovení Petra nejvyšším pastýřem církve je nepopsatelně krásné a hluboce lidské a navíc vystihuje i právní závaznost. V Ježíšově rozhovoru s Petrem se předně střídá slovo „milovat“ („agapán“) s výrazem „mít rád“ („filein“). V Novém zákoně slovo „agapán“, které se vztahuje obvykle k úkonům rozumu a vůle, používá Pán Ježíš tam, kde se jedná o vrcholnou lásku, která nehledí na sebe, ale dokáže se obětovat pro druhé. Tohoto termínu používá například, když mluví o přikázání lásky (Jan 15, 9-17) Naproti tomu slovo „filein“ vyjadřuje spíše lásku citovou, přátelskou (jako např. když sestry prosí Ježíše o pomoc pro Lazara: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ Jan 11,3). Zatímco Ježíš touží po nejvyšší lásce a na ni se ptá, Petr ví, že takto milovat ještě nedokáže, proto odpovídá jen prostým: „Mám tě rád.“ Až při třetí otázce se Ježíš snižuje na Petrovu úroveň a použije slova „filein“ a Petr stejně tak přisvědčuje. Ježíš, dobrý pastýř (Jan 10, 1-18), ustanovuje nyní Petra svým zástupcem a slavnostně na něj přenáší vrchní správu své církve. Trojí Kristova otázka se dává obvykle do souvislosti s trojím Petrovým zapřením. Tímto trojím vyznáním lásky je zase všechno napraveno. Znalci práva však v trojím opakování spatřují i závazný právní úkon. V době Ježíšově totiž platilo, že formule, kterou se udělovalo nějaké právo, byla třikrát vyslovena před svědky a tím nabyla absolutní platnosti. Ježíš zde tedy trojím opakováním předává Petrovi absolutní moc nad církví. Této moci podléhá celé stádo, on je pastýř ovcí i beránek. Už jednou mluvil Kristus Pán podobně, když ho nazval skálou církve, kterou nic nepřemůže (Mt 16,18). Církev tedy bude trvat až do konce světa, a to na Petrovi jako na skále. Ale ta skála a ten vrchní pastýř nebude navždycky Petr osobně (vždyť mu v dalších

verších Ježíš předpovídá smrt – Jan 21, 18-19) a stejně tak i církev se bude skládat z nových a nových členů. Bude se měnit jak osoba nastupujícího vrchního pastýře, tak věřící; ale církev zůstane stále stejná, vystavěná na Petrovi a jeho zákonných nástupcích, držitelích jeho biskupského stolce. V něm je ztělesněna jednotnota církve po všechny věky.

Evangelium neuvádí přesně, na kterém místě na břehu Genezaretského jezera se celá událost odehrála. Stará tradice nás opět přivádí do Tabghy – kraje sedmi pramenů, pod horou Blahoslavenství, asi 7,5 km jihozápadně od Kafarna. S tímto místem jsme se setkali v souvislosti se zázračným rozmnožením chleba a ryb. (HN 10/2007) Břeh jezera zde u jednoho skalnatého výběžku vytváří malý záliv, který dodnes patří k místům bohatého rybolovu. Starověká poutnice abatye Aetheria ve svém cestopise „Peregrinatio ad loca sancta“ (Pout' na svatá místa) v letech 381 - 384 píše o skalnatém výběžku a o kamenných schodech, na nichž stál Pán. V průběhu staletí zde bylo postupně postaveno šest kostelů, které byly zasvěceny památce zjevení zmrtvýchvstalého Krista u jezera – jednak jeho snídani s učedníky (Jan 21, 1-13), jednak jeho předání primátu apoštolu Petrovi. Nejstarší zprávu o existenci kostela na tomto místě nacházíme ve spise „Commematorium de casis Dei“, což je seznam nejdůležitějších kostelů a klášterů Svaté země z roku 808 pořízený na příkaz císaře Karla Velikého. Zde se uvádí: „Na břehu jezera stojí kostel dvanácti trůnů. Tam je mensa - stůl, kde Pán jedl s učedníky.“ Současný kostel zde byl vybudován františkány v roce 1938. Zastřešuje skalnatou plošinu o rozměrech asi 10 x 15 m, na které Ježíš u rozdělaného ohně očekával své učedníky. Je vystavěn z černých čedičových kvádrů a jeho východní a jižní stěna spadají přímo do jezera. Při nízkém stavu vody pak můžeme na jižní straně kostela vidět schody vedoucí k původní skalní plošině i dvanáct kamenů symbolizujících apoštolské trůny. V malé zahrádce před kostelem stojí bronzová socha znázorňující okamžik, kdy Pán Ježíš předává Petrovi nejvyšší moc v církvi.

Připravil Karel Chrobák

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
pokračuje ve své činnosti a srdečně zve
své členy a přátele na schůzku
v úterý 12. února 2008 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804
Námětem večera bude:

VLTAVA

Bedřicha Smetany

V programu bude představen historický obraz
o vzniku symfonické básně Vltava z cyklu Má vlast,
dále se zaposloucháme do básně „Jsem hudba“
a konečně shlédneme barevné video znázorňující
tok řeky Vltavy krásnou českou krajinou
s podbarvením podmanivou Smetanovou hudbou.

Program byl připraven členy výboru SVU,
kteří se těší na Vaši milou návštěvu
na tomto příjemném večeru.

Dobrovolný dar \$ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

HLASY NÁRODA

***Máte již zapláceno předplatné
na rok 2008?***

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1. třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Naše adresa:

Hlasy národa,

P.O. Box 508 576,

Cicero, IL 60804

Tel.: (708) 656 -7472 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**V bazilice Neposkvrněného Početí
Panny Marie ve Washingtonu D.C.
se připravuje oslava**

25.výročí

České národní kaple

**Panny Marie Hostýnské a
sv. Jana Nepomuka Neumanna
ve dnech 7. a 8. června 2008**

**Česká misie v Chicagu plánuje
autobusový zájezd na tuto slavnost.**

Poznamenejte si tuto akci v kalendáři.

**Bližší informace se dozvíte
v příštím čísle Hlasů národa.**

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

**Schůze se bude konat
po mši svaté v sobotu 16. února 2008
asi v 7.45 večer**

**v klubovně Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804**

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2007.

Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2007.

Uskuteční se volby nové Misijní rady.

Bude předložen plán činnosti na rok 2008.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Rev. Dušan Hladík, president

a

Rada České Misie

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:

216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

FEBRUARY 13, 20 & 27

MARCH 5, 12, 19 & 26

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Úmrtní oznámení

Ježíš řekl:
„Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne,
i kdyby umřel, bude žít
a žádný, kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky.“

(Jan 11, 25-26)

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že právě na Štědrý den 24.prosince 2007 byl povolán na věčnost náš milovaný manžel, přítel, příkladný křesťan a muž dobrého srdce, pan

Milo Homola

Narodil se 18.prosince 1919 ve Velkém Meziříčí na Moravě. Vyučil se holičem a za 2.světové války byl nasazen na nucenou práci v Německu, kde se seznámil se svojí budoucí manželkou Jarmilou. Po návratu do vlasti brzy přišel rok 1948, který oba manžele donutil k emigraci. Přes Západní Německo se dostali v roce 1951 do USA. Zde se v roce 1957 osamostatnili a se svou manželkou založili holičský a kadeřnický salon. Když manželům Homolovým nedopřál Pán Bůh vlastní děti, měli hodně dětí „adoptivních“, které podporovali hmotně i jinak. Pomáhali také církvi a kněžím v Americe i ve staré vlasti. Miloš byl dlouhá léta také aktivním členem Československé Orelské jednoty v Chicagu. Orelská myšlenka mu byla blízká od mládí z rodné Moravy. Poslední rozloučení s ním se konalo v jeho farnosti v kostele sv. Izáka v La Grange, Il. Pohřeb zehem byl privátní a jeho ostatky jsou nyní uloženy v kolumbáriu hřbitova Panny Marie Královny Nebe.

Českou mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 16.února 2008 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

**Jarmila Homolová, manželka
Přátelé z České misie v Chicagu**

Úmrtní oznámení

Všem přátelům a známým oznamujeme smutnou zprávu, že dne 29.ledna 2008 zemřel ve věku 95 let náš milovaný tatínek a přítel, pan

Josef Zacharda

Narodil se 8.listopadu 1912 v Rokycanech v Čechách. Do Ameriky přišel v roce 1962 a se svou manželkou Wandou zde vychovali dva syny Josefa a Romana. Dlouhá léta pracoval jako obchodník s realitami. Byl aktivním členem Klubu Domov a dlouholetým ředitelem Česko-Amerického náboženského a kulturního střediska Velehrad, kde obětavě pomáhal zasnulému Fr. Vojtěchu Vítovi. Statečně nesl ve víře v Pána Boha i velké životní ztráty – odchod manželky a tragickou smrt syna Romana.

Rozloučili jsme se s ním v sobotu 2.února 2008 v pohřebním ústavu Švec a synové v Berwynu. Po smutečních obřadech, které vykonal Fr. Dušan Hladík byly jeho tělesné pozůstatky uloženy na hřbitově sv. Vojtěcha.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě.

**Joseph S. Zacharda, syn
Přátelé z Chicaga a okolí**

Vroucí vzpomínka

22.února 2008 si připomeneme první výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě. V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu. Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe. Ve svém odkazu byl štedrým dobrodincem Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 23.února 2008 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.

**Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie**

Tři osidla, která spoutávají

Ze snů Dona Boska – Co brání dobré zpovědi

4. dubna 1869 vyprávěl Don Bosco svým chlapcům sen, který na něho silně zapůsobil:

Zdalo se mi, že se nacházím v kostele uprostřed velkého množství chlapců, kteří se připravovali ke svaté zpovědi. Obzvláště velký počet obléhal mou zpovědnici pod kazatelnou. Začal jsem zpovídat, ale brzy nato, když jsem viděl tak velké množství chlapců, jsem vstal a šel k sakristii vyhledat nějakého kněze, který by mi pomohl. Když jsem procházel, viděl jsem k velkému překvapení, že někteří chlapci měli na krku provaz, který stahoval jejich hrdlo.

„Proč máte na krku tu smyčku?“ zeptal jsem se. „Dejte ji pryč!“

Neodpovídali a strnule se dívali.

„Chlapče,“ řekl jsem tomu, který mi byl nejbliže, „dej, pryč ten provaz!“

„Nemohu, vzađu ho někdo drží.“

Podíval jsem se pozorněji a zdálo se mi, že za zády mnoha chlapců vidím dva dlouhé rohy. Přiblížil jsem se, abych lépe viděl, a za zády nejbližšího chlapce jsem spatřil odporné zvíře s ošklivou tlamou, podobné kocourovi s dlouhými rohy, a to drželo onu smyčku.

Chtěl jsem se zeptat té příšery, co je zač, ale ona se shrbila a schovala mezi tlapy, aby ji nebylo vidět. Požádal jsem jednoho chlapce, aby zaběhl do sakristie a přinesl kropenku se svčnou vodou. Mezitím jsem zjistil, že každý chlapec má za zády nepříjemné zvíře. Beru kropáč a ptám se jednoho z těchto kocourů:

„Kdo jsi?“

Zvíře se hrozivě dívalo, otevřelo tlamu, vycenilo zuby a zaujalo postoj, jako by se na mě chtělo vrhnout.

„Ihned mi řekni, co tady děláš, ty ošklivé zvíře. Mě nezastrašiš. Vidiš? Touto vodou tě umyji, jestli mi neodpovíš.“

Zvíře se na mě roztřeseně podívalo. Svíjelo se strašným způsobem a já jsem upozoroval, že má v ruce tři osidla.

„Co to znamená?“

„Ty to nevíš? Jsem zde, abych těmito třemi smyčkami přinutil chlapce, aby se špatně zpovídali.“

„A jak, jakým způsobem?“

„To ti neřeknu, ty bys to řekl chlapcům.“

„Chci vědět, co jsou tato tři osidla. Mluv, nebo tě postříkám svčnou vodou!“

„Pošli mě do pekla, ale nekrop mi na záda tu vodu!“

„Ve jménu Ježíše Krista, mluv!“

„První způsob, jakým škrtím touto smyčkou, je, aby chlapci ve zpovědi zamlčeli hříchy.“

„A druhá?“

„Druhou je nutím, aby se zpovídali bez lítosti.“

„A třetí?“

„Třetí ti neřeknu!“

„Jakže? Nechceš mluvit? Tak ti vychrstnu na záda tuto svčnou vodu.“

„Ne, nebudu mluvit, už jsem řekl příliš mnoho.“

„Chci, abys mi to řekl!“

Opakoval jsem hrozbu a zvedl ruku. Z jeho očí vyšlehl plamen a pak kapky krve. Nakonec řekl:

„Třetí je, aby nesplnil předsevzetí a neřídil se tím, co mu zpovědník řekne. Pozoruj, jaký užitek mají chlapci ze zpovědi. Chceš-li poznat, zda je držím spoutané, dívej se, zda se polepšují.“

„Proč se přitom schováváš za zády chlapců?“

„Aby mě neviděli a abych je mohl snáze zatáhnout do mého království.“

Když jsem se chtěl ptát na další věci a přimět ho, aby mi řekl, jak je možno zmařit jeho úklady, ostatní kocouři začali mručet, pak začali křičet proti tomu, se kterým jsem mluvil. Udělali velké pozdvižení. Protože jsem viděl, že už se od těchto šelem nic zajímavého nedovím, zvedl jsem kropáč a kropil na všechny strany. Zvedl se strašný ryk a stvůry se daly na útěk na jednu i na druhou stranu. Tím hlukem jsem se probudil.

Jedno přísloví říká: „Dobrou radu přijmi, třeba i od ďábla.“ A zde dal ďábel Donu Boskovi radu, která je vhodná i pro nás: „Pozoruj, jaký užitek mají chlapci ze zpovědi, chceš-li vědět, zda je držím spoutané. Dívej se, zda se polepšují.“

*I Sogni di Don Bosco
překlad podle Světa5/2008*

Kristus se pro vás stal chudým

Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2008

Milí bratři a sestry!

1. Každý rok nám postní doba poskytuje vitanou příležitost k prohloubení smyslu a hodnoty naší křesťanské identity a vybízí nás, abychom znovu objevovali Boží milosrdenství, a tak se stávali vůči svým bratrům a sestrám milosrdnějšími. V postní době církev doporučuje některé zvláštní skutky, které věřícím konkrétním způsobem pomáhají v tomto procesu vnitřní obnovy, totiž modlitbu, půst a almužnu. V tomto roce bych se v obvyklém poselství k postní době chtěl zabývat praktikováním almužny, která představuje konkrétní způsob, jak pomoci těm, kdo trpí nouzí a zároveň je asketickým cvičením k osvobození od závislosti na pozemských dobrech. Jak silný je vliv hmotného vlastnictví a jak jednoznačné má být naše rozhodnutí mu neotročit, potvrzuje Ježíš důrazně: "Nemůžete sloužit Bohu i mamonu." (Lk 16,13) Almužna nám pomáhá toto neustálé pokušení překonávat, protože nás vede k tomu, abychom brali v úvahu potřeby svých bližních a dělili se s druhými o to, co z Boží dobroty máme. Takový je cíl zvláštních sbírek pro chudé, které se v průběhu postní doby konají na mnoha místech světa. Tímto způsobem se spojuje vnitřní očistění s určitým gestem v rámci církevního společenství, jak je znala už prvotní církev. O ní zřejmě mluví sv. Pavel ve svých listech v souvislosti se sbírkou pro jeruzalémskou obec (srov. 2 Kor 8-9; Řim 15,25-27).

2. Evangelium učí, že nejsme vlastníky, nýbrž správci dober, která máme. Proto je nesmíme považovat za své výlučné vlastnictví, ale za prostředek, skrze nějž Pán každého z nás volá, abychom bližním zprostředkovávali jeho péči. Jak zdůrazňuje Katechismus katolické církve, materiální dobra mají sociální hodnotu přiměřenou svému obecnému určení. Evangelium předkládá důraznou Ježíšovu výtku těm, kdo chtějí vlastnit a užívat své bohatství jen pro sebe. Tváří v tvář masám, které mají nedostatek ve všem a trpí hladem, jsou slova prvního listu Janova tvrdým pokáním: "Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním svoje srdce – jak v něm může zůstat Boží láska?" (1 Jan 3,17) Mnohem silněji zaznívá tato výzva v zemích s většinovým počtem křesťanů, protože jejich odpovědnost vůči mnoha trpícím a opuštěným je podstatně větší. Pomáhat jim je spíše spravedlivá povinnost než skutek lásky.

3. Evangelium vynáší na světlo typický znak křesťanské almužny. Má být udělována ve skrytosti. Ježíš požaduje: "Ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůsta-

la skrytá." (Mt 6,3-4) Krátce předtím řekl, že se nemáme vychloubat svými dobrými skutky, abychom neriskovali, že přijdeme o odměnu v nebi (srov. Mt 6,1-2). Starostí učedníků je, aby se všechno dělalo k větší slávě Boží. Ježíš připomíná: "Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích." (Mt 5,16) Všechno proto směřuje ne k naší slávě, ale k slávě Boží. Ať toto vědomí, milí bratři a sestry, provází každý skutek ve prospěch bližních; potom se nestane prostředkem, který sám sebe staví na odiv. Když naše konání dobrých skutků není zaměřeno ke slávě Boží a opravdovému dobru bližních, nýbrž k osobnímu prospěchu nebo jen k získání pochvaly, nejednáme v duchu evangelia. V moderní společnosti, která staví na obrazech, je třeba si zachovat bdělost vůči tomuto pokušení. Evangelní dobročinnost není pouhá filantropie. Je to mnohem více konkrétní úkon lásky, teologální ctnost, která vychází z vnitřního obrácení k Bohu a bratrské lásky a napodobuje Ježíše, který zcela vydal sám sebe až k smrti na kříži. Jak bychom mohli nepoděkovat Bohu za ty četné osoby, které mimo dosah reflektorů medializované společnosti konají v tichu a v křesťanském duchu velkorysé skutky na podporu bližních v nouzi? Velmi málo prospívá dát vlastní dobra druhým, když se tím naše srdce naplní marnivostí. Proto ten, kdo ví, že Bůh "vidí i to, co je skryté," i to, že ve skrytosti bude odměněn, nehlédá lidské uznání za vykonané skutky milosrdenství.

4. Písmo svaté nás vyzývá, abychom pohlíželi na almužnu hlubším pohledem, který přesahuje čistě materiální dimenzi a učí nás, že je radostnější dávat než brát (srov. Sk 20,35). Když jednáme s láskou, vyjadřujeme tím pravdu o svém bytí. Nejsme totiž stvořeni sami pro sebe, nýbrž pro Boha a pro bližní (srov. 2 Kor 5,15). Pokaždé, když se z lásky k Bohu dělíme o svá dobra s potřebnými bližními, zakoušíme, že plnost života pochází z lásky. Všechno se k nám vrací jako požehnání pokoje, vnitřní spokojenosti a radosti. Ještě více, svatý Petr zmiňuje mezi duchovními plody almužny odpuštění hříchů. "Láska přikrývá všechny hříchy." (1 Petr 4,8) Jak často opakuje liturgie postní doby, Bůh nám hříšníkům nabízí možnost odpuštění. K jeho přijetí nás připravuje, když se dělíme o svůj majetek s chudými. V tomto okamžiku myslím na ty všechny, kdo pociťují tíhu zla, které na ně doléhá a právě proto se cítí být daleko od Boha, v obavách a téměř neschopni se na něj obrátit. Tím, že nás almužna přivádí blíže k bližním, přivádí nás blíže k Bo-

hu. To se může stát nástrojem skutečného obrácení a smíření s ním i s bratry a sestrami.

5. Almužna napomáhá k láskyplné velkorysosti. Sv. Josef Benedikt Cottolengo neustále doporučoval: "Nepočítejte peníze, které vydáte, protože vám opakují: Když při almužně nesmí levá ruka vědět, co dělá pravá, tak ani pravá nesmí vědět, co sama dělá." V této souvislosti má velký význam evangelní epizoda o vdově, která ve své chudobě vhodila "celé své živobytí" (Mk 12,44) do chrámové pokladnice. Její drobná a bezvýznamná mince se stává výmluvným symbolem. Tato vdova nedala Bohu něco ze svého přebytku. Nedala ani tak něco, co měla, jako spíše to, co je. Dala sama sebe. Toto dojemné vyprávění je zasazeno do biblického ličení dni bezprostředně předcházejících Ježíšovo utrpení a smrti. Ježíš se stal chudým, aby nás skrze svou chudobu učinil bohatými, jak píše apoštol národů (srov. 2 Kor 8,9). Sám sebe za nás zcela vydal. Postní doba na nás naléhá, abychom následovali jeho příklad i skrze almužnu. V Ježíšově škole se můžeme učit, jak činit ze svého života dar. Tím, že ho napodobujeme, roste naše připravenost dávat nejen ze svého majetku, nýbrž spíše sebe samé. Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praktikování almužny v postní době se tedy stává prostředkem k prohloubení našeho křesťanského povolání. Když se křesťan dává nezištně, svědčí o tom, že nikoli materiální bohatství, nýbrž láska diktuje zákony existence. Takže hodnotu almužně dává láska, která inspiruje k různým formám dávání se podle možnosti a podmínek jednotlivců.

6. Milí bratři a sestry, příprava na Velikonoce nás i skrze almužnu vybízí k duchovnímu "cvičení", abychom rostli v lásce a poznávali Krista v chudých. Ve Skutcích apoštolů stojí, že apoštol Petr řekl chromému u chrámové brány, který prosil o almužnu: "Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského - vstaň a chod!" (Sk 3,6) Almužnou dáváme něco materiálního. Může však být znamením většího daru, který dáváme druhým slovem a svědectvím o Kristu, v jehož jménu je pravý život. Tato doba nás proto pobízí, abychom skrze osobní i společné úsilí přilnuli ke Kristu a svědčili o jeho lásce. Maria, Matka a věrná služebnice Pána, ať pomáhá věřícím v jejich "duchovním zápasu" postní doby správně užívat zbraně modlitby, postu a almužny. Obnovení v Duchu pak jdeme vstříc velikonočním svátkům. S tímto přáním vám všem rád uděluji apoštolské požehnání.

Benedikt XVI.

Lurdy stále patří Panně Marii

Ke 150. výročí zjevení Matky Boží Bernadettě Soubirou

Na letošní 11.únor připadne jubileum zjevení Panny Marie v Lurdech ve Francii. Oslavy jubilejního roku zde začaly již 8.prosince 2007 a potrvají do 8.prosince 2008. Apoštolský stolec vyhlásil pro tuto vzácnou příležitost plnomocné odpustky, které lze v Lurdech získat po celý rok 2008. Mimo Lurdy může získat plnomocné odpustky jubilejního roku také ten, kdo ve dnech 2.-11.února 2008 navštíví lurdskou jeskyni či zobrazení P. Marie Lurdské určené k veřejné účtě v jakémkoliv kostele. Tam má setrvat v modlitbě a zbožném rozjímání, které uzavře modlitbami Otče náš, Vyznáním víry a vzýváním Panny Marie.

Lurdské zjevení Panny Marie

Bernadetta Sourbirousová narodila 7. ledna 1844 jako první dítě mlynáře Františka Sourbirouse. Po ní následovalo sedm dalších dětí, ale na živu zůstaly jen tři. Otcí se v profesi nedařilo, nakonec byl nucen mlýn opustit a bída ho přinutila brát příležitostná, mnohdy pokořující zaměstnání. Bernadetta nebyla zdravé dítě a v desíti letech se nakazila cholerou. I když se uzdravila zhoršilo se její astma, jímž trpěla už dříve. Tehdy si ji vzala k sobě její teta a kmotra Bernarda. U ní pásala ovce, věnovala se dětem a zároveň měla chodit do školy a učit se katechismus. Na vzdělání však moc času nezbývalo. Mívala vždy u sebe růženec, který se modlila, když hnala ovce na pastvu. Po půldruhém roce se vrátila do Lurd s touhou připravit se k prvnímu sv. přijímání. V té době rodina bydlela v bývalém vězení, které obec zrušila jako zdravotně závadné. Byla to jakási přízemní díra o velikosti 3 x 4 metry s provlhlou, opadávající omítkou a s výhledem dvěma zamřížovanými okénky do malého dvorka obehnaného zdí, kde se skladoval hnůj. Přesto se této bídě Sourbirousovi nepodali a neztratili lidskou důstojnost a lásku k Bohu. Do školy Bernadetta chodila jen málokdy, většinou doma opatrovala svoje mladší sourozence nebo musela shánět dřevu na topení. Když někdy přece jen šla do školy a na katechismus, ničemu se nenaučila, protože učení jí nešlo do hlavy. Ve škole vyučovaly řeholní milosrdné sestry z Nevers s otcem Peyramalem a zjistili, že neví nic ani o Nejsvětější Trojici.

Ve čtvrtek 11.února 1858 při sbírání dřeva u Massabiellské jeskyně u řeky Gavy zažila Bernadetta první zjevení Panny Marie, kterou označovala jen slovem „Paní“. Ta se jí zjevila celkem 18 krát v rozmezí od 11.února do 16.července 1858. Když se jí „Paní“ poprvé zjevila, sáhla instinktivně po růženci, který nosila u sebe. Reakci Panny Marie byl úsměv a něžné gesto, na které Bernadetta nikdy nemohla zapomenout. K prvnímu rozhovoru s ní došlo při třetím zjevení 18.února, kdy se jí Ježíšova Matka zeptala, zda jí chce prokázat laskavost a přicházet za ní po 15 dní. Také jí řekla: „Neslibuji ti, že budeš šťastná v tomto životě, ale ve druhém.“ Při dalších zjeveních požadovala skrze Bernadettu i od ostatních modlitbu a skutky pokání. Při 8. zjevení 25.února Bernadetta na pokyn Matky Boží otevřela zázračný pramen vody. Při 16. zjevení 25.března o slavnosti Zvěstování narození Páně jí řekla, že je Neposkvrněná Početí.

Pro naprosto nevzdělanou Bernadettu, která neměla ani ponětí o tom, že před čtyřmi lety papež Pius IX. vyhlásil dogma o Neposkvrněném Početí, to byla slova Paní opravdu podivná. Neustále si je opakovala, aby je nezapomněla a od jeskyně je šla rovnou oznámit na faru. Hned jak spatřila otce Peyramala, ani nepozdravila a s rozjásanou tváří volala: „Jsem Neposkvrněná Početí!“ - „Co to povídáš?“ vyhrkl na ni farář. - „To mi doslova řekla Paní.“ - „Tvá paní nemůže mít takové jméno! Ty mě šidíš! Víš, co to znamená - neposkvrněná Početí?“ - „To nevím. Právě proto jsem si ta slova celou cestu až sem opakovala, abych je nezapomněla.“ Pak se už jen panu faráři uklonila a spokojeně odešla se zadostiučiněním, že všechno dobře vyřídila. Otec Peyramale však z tohoto sdělení upadl do hlubokého úžasu. Zpráva se po Lurdech rychle roznesla; za chvíli všichni věděli, že se v Massabielle se opravdu zjevuje Svatá Panna.

Odpoledne dne 16. července ve svátek Panny Marie Karmelské, který býval v Lurdech velmi uctíván, se Bernadettě Panna Maria zjevila naposledy. Lurdská zjevení se brzy stala záležitostí celé francouzské veřejnosti. Lurdy navštívili významní církevní hodnostáři i hosté z nejvyšších společenských kruhů. Voda pramene byla podrobena vědeckým rozborům: profesor Filhol ve

svém znaleckém posudku prohlásil, že lurdská voda je pitná, ale bez zvláštních účinků vysvětlitelných současnou vědou. V červenci roku 1858 biskup z Tarbes ustanovil vyšetřující komisi; za necelé čtyři roky nato - v lednu 1862, vydala komise prohlášení, ve kterém potvrdila věrohodnost mariánských zjevení v Lurdech: „Soudíme, že Neposkvrněná Marie, Matka Boží, se skutečně zjevila Bernadettě Soubirousové 11. února 1858 a v následujících dnech, celkem osmnáctkrát, v jeskyni Massabielle u města Lurd; že toto zjevení vykazuje všechny rysy pravosti a že věřící v ně mohou věřit právem a s jistotou.“

Za lurdská zjevení se tak tímto prohlášením postavila samotná církev; Bernadettino poslání jako poselkyně Svaté Panny bylo skončeno. V roce 1866 Bernadetta odešla z Lurd a vstoupila k milosrdným sestrám v městě Neversu. Zde žila v ústraní 12 let. Zacházeli s ní jako s každou jinou sestrou, představená na ni bývala velmi přísná. Bernadetta trpěla často těžkými záchvaty astmatu, doprovázenými chrlením krve. Pokud jí to zdravotní stav dovoľoval dělala pomocnou ošetřovatelku a pomocnou sakristiánku. Od konce roku 1869, tedy od jejího pětadvacátého roku, byly záchvaty stále horší a horší. Přidávaly se další bolesti a neduhy, migrény, srdeční slabost, nádor na koleně, postupné hluchnutí, žaludeční obtíže spojené s častým zvracením, kostižer. Ale Bernadetta to nezlomilo, stále se jen mile usmívala, jako by to nic nebylo. Její povaha, plná vnitřního jasu a přirozené veselosti, dokázala všechny bolesti zamaskovat téměř dokonale. K jejím nejtěžším zkouškám patřilo, že se pohybovala se stále rostoucími obtížemi, a proto musela být často do kaple svými spolusestrami donášena. Její sestry ji milovaly; zbožňovaly její bezprostřednost a laskavost, měly rády její škádlení a žerty při rekreaci. Před dotěrnými návštěvami z venku Bernadetta utíkala. Když se modlila, skrývala se pod svým závojem a říkávala: „Zavírám se do své kapličky.“ Její spolusestry ji však vyhledávaly i při modlitbách: „Pocitujeme vroucnost už při pohledu na ni.“ Vždyť už bylo malou událostí jen vidět, jak se křížuje.

11.prosince 1878 Bernadetta ulehla v agonii, jež trvala čtyři měsíce. Její tělo se brzy proměnilo v jedinou živou ránu. Fyzicky

byla sice docela rozložena, ale její duch byl přesto naplněn zářivým jasnem: „Se svým křížem na lůžku utrpení jsem šťastnější než královna na trůně.“ Stále ji pronásledoval pocit, že je nehodná milosti, které se jí dostalo. Jednou se světila jedné sestře: „Serafino, až se dozvíte, že jsem mrtvá, modlete se za mne hodně, protože všichni řeknou – och, ten svatoušek toho nemá zapotřebí – a nechají mě smažit se v očištění.“

V pátek 28. března 1879 přijala po čtvrté a naposled svátosti. Bez ustání držela v ruce kříž. Když už k tomu neměla síl, poprosila, aby jí ho položili na srdce. Ve středu 16. dubna kolem jedné hodiny odpoledne se ještě vyzpovídala. Matka představená jí řekla: „Jste na kříži.“ Bernadetta rozepjala paže a zašepkala: „Můj Ježíši! Och, jak ho miluji...“ Kolem třetí hodiny prosila, že má žížeň; ještě než se rty dotkla sklenice, pokřižovala se oním krásným vznešeným křížem, jemuž ji naučila Svatá Panna. Sestry se modlily Zdravas a ona jim ještě odpověděla: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne... ubohou hříšnici...“ Poslední dvě slova ještě dvakrát opakovala, a pak vydechla naposled. Bylo jí pětáctileté. K jejím ostatkům, vystaveným v klášterní kapli, se přicházely modlit zástupy lidí. Dne 19. dubna 1879 byla triumfálně pohřbena. Vládlo obecné přesvědčení, že je to pohřeb svěřence. Dne 20. září 1908, po devětatdvaceti letech, bylo její tělo exhumováno a bylo nalezeno zcela pružné a neporušené. Bylo uloženo do velké zasklené truhly a veřejně vystaveno v klášterní kapli v Neversu, kde je mohou spatřit poutníci dodnes a dodnes – po více než stu letech – mohou obdivovat neporušenou, nebesky jasnou Bernadettinu tvář.

Dne 14. června 1925 Bernadettu prohlásil papež Pius XI. za blahoslavenou a o osm let později na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8. prosince 1933 za svatou. Při její kanonizaci v chrámu sv. Petra v Římě bylo přítomno 80 tisíc osob.

Zázračná uzdravení

Teprve několik dní prýštil ze země pramen, který vyhrabala Bernadetta, a už místní lékař doktor Dozous vyšetřoval prvního zázračně uzdraveného. Byl jím Louis Bourriette. Tento muž původně pracoval v lomu jako kameník; jednoho dne však při výbuchu nálože došlo k neštěstí, jeho bratr byl na místě zabit a on sám ztratil zrak na pravé oko a na levé oko viděl stále hůř, takže mu hrozila úplná slepota. Od té doby se živil pouze výpomocnou prací ve stáji u místního povozníka. Jak-

mile se doslechl o objevení pramene, napadlo ho, že by jeho případnou účinnost mohl sám vyzkoušet. Zavolal tedy šestiletou vnučku, která několikrát doprovázela Bernadettu k jeskyni a požádal ji, aby mu donesla trochu vody. Když se vnučka vrátila, usadil se ve stáji na slámu, vylil vodu, tehdy ještě smíšenou s bahnem, na kapesník, přiložil si tento obkládek na oči a dlouho se modlil. Když pak vyšel ze stáje na sluneční světlo, ohromeně zjistil, že vidí opět docela normálně. Bez meškání se rozběhl k doktoru Dozousovi a bez zaklepání se nedočkavě vrhnul přímo do ordinace. Mezi ním a doktorem se rozvinul asi tento rozhovor: „Co je to s Vámi, Bourriette! Počkejte, až na Vás přijde řada.“ „Ne, pane doktore, já jsem uzdraven!“ „Vyloučeno. Kapky, které jsem Vám předepsal, jsou jen na utišení bolesti.“ „Och, ty kapky mne nevyлéčily, já jsem si na oči přiložil vlhkou hlínu z jeskyně – a teď vidím. To je zázrak!“ Nevěřící doktor zatahl rolety a vyšetřil Bourriettovo osleplé oko. „Stále jsou tu čtyři jizvy na rohovce, sítnice je zčásti odchlípená. A vy dnes vidíte lépe?“ „Ano, daleko lépe, pane doktore. Je to takové jakoby rozjasnění a já vidím všechno.“ „To rozjasnění bohužel nepotrvá, ubohý příteli. Tiskl jste dlouho oko a podráždil jste nerv, ale zrak jste tím neobnovil. Přecházejte mi, co jsem tuhle napsal.“ A kameník konečně po dvaceti letech bez obtíží četl: „Bourriette je postižen nevyлéčitelnou slepotou. Nikdy se z ní neuzdraví...“

Za několik dní nato doktor Dozous konstatoval druhý případ zázračného uzdravení. Tentokrát se jednalo o osmnáctiměsíčního Justina Bouhohortse, jehož rodiče bydleli v sousedství Soubirousových. Dítě bylo slaboučké, rachitické, neustále nemocné. Teď ho ještě ke všemu zachvátila silná horečka, a tak jeho rodiče už jen čekali na okamžik, kdy zemře: údy dítěte se přestávaly hýbat, ustával i dech, o smrtelné agonii nebylo pochyb. V té chvíli už matka, vášnivě Inoucí ke svému dítěti, na nic nečekala, zabalila ho do své zástěry a utíkala s ním k jeskyni. Tam dítě pokřižovala, ponořila ho do ledové vody (byl únor) a přes varovné výkřiky rozhořčených svědků, přesvědčených, že se zbláznila, ho ve vodě ponechala přes čtvrt hodiny a sama se přitom bez ustání modlila. Když dítě konečně vytáhla z vody, jeho tělíčko mělo už docela mrtvolný vzhled; odnesla si ho však domů, položila zpět do kolébky a pokračovala v úpěnlivých modlitbách, až nakonec vedle kolébky únavou usnula. Když se probudila, dítě dýchalo docela normálně, mělo živou barvu, chtělo prs, a pak samo

zkusilo pár krůčků, prvních ve svém životě. Justin Bouhohours se dožil 81 let a zúčastnil se v Římě Bernadettiny kanonizace...

Po těchto prvních dvou zázračných uzdraveních se staly Lurdy největším léčebným ústavem světa. Ročně sem přicházejí miliony poutníků a tisíce nemocných. Pochopitelně jen málokterý nemocný poutník se v Lurdech opravdu uzdraví. Dle odhadu lurdské lékařské kanceláře zde do roku 1985 došlo k zázračnému uzdravení asi 40 tisíc nemocných. Z toho je řádně lékařsky ověřeno 3 500 uzdravení. Z nich církev za skutečně zázračná uznala 65 uzdravení. Proč tak málo uzdravení církev uznala za skutečně zázračná? Není to proto, že by ostatní uzdravení zázračná nebyla, ale proto, že církev stanovila pro uznání a vyhlášení zázračného uzdravení neobyčejně tvrdé podmínky, které vylučují jakékoliv pochybnosti a podezření. Podle těchto požadavků k uzdravení musí dojít okamžitě, úplně a neočekávaně; neduh či nemoc musí být vážný a řádně lékařsky zdokumentovaný jako nevyлéčitelný existujícími lékařskými metodami. Uzdravení musí být trvalé a je opět posouzeno po uplynutí šesti až osmi let. Na seznamu je tedy pouhých 65 případů; přesto však jich není málo, vždyť každý z těchto 65 případů je nesporným a prokazatelným zázrakem. V každém z těchto 65 případů lékařská věda naprosto selhala a uzdravení je vědeckou cestou nevysvětlitelné. Případy s příznaky zázračného uzdravení jsou přihlašovány ve zvláštní lékařské kanceláři, kde je odborníky, sjíždějícími se sem z celého světa – věřícími i ateisty – provedeno příslušné vyšetření, přezkoumána existující lékařská dokumentace a o případu založen spis, pokud to ovšem lékařská komise uzná za opodstatnělé.

Vlastní tělesné uzdravení však není jediným cílem Mariiných lurdských zjevení. Podobně jako na jiných místech, kde se nám až do dnešní doby Maria zjevuje, je její posláním mnohem významnější – vždyť Maria nás vybízí k obrácení, k návratu k víře v Boha, k pokornému uznání Boha jako vládce světa a k osobní nápravě. Prameny její Živé vody, ať už v Lurdech, Turzovce..., jsou k tomu jen pouhými prostředky; jsou nadpřirozenou manifestací Boží vůle, skrze níž se mnoho pochybovačů a nevěřících navrací zpět k víře. A osobní obrácení je tím nejzázračnějším účinkem Mariiny Živé vody, protože vrací člověka Bohu a věčnému životu. Ale tato nesčíslná obrácení nejsou nikde registrována a většinou ani zaznamenána, takže unikají naší pozornosti.

Připravil Fr. Dušan Hladík

Uvítání Pražského Jezulátka v Kalifornii

Četné modlitby a pobožnosti nás vedou k hlubší lásce k našemu Pánu, Ježíši Kristu. Jsou to například modlitby k Božímu Milosrdenství, k Božskému Srdci Ježíšovu, křížová cesta, růženec a jiné. Existuje však ještě jedna něžná pobožnost - i když méně známá v dnešní době - k Pražskému Jezulátku. Svatá Terezie z Avily šířila pobožnost k Svatému Děťství, a srovnávala malou lidskou podobu a Boží velikost se vztahem tvorů vůči svému Tvůrci.

Láska svaté Terezie k Božskému Dítku je také základem úcty Pražského Jezulátka. Ze Španělska totiž jeho sošku přivezla v roce 1556 princezna Marie jako svůj svatební dar a úcta k němu se v českých zemích brzy rozšířila. Jak uvádějí zápisy ze 17. století „Gratiosus Jesus“ - Milostné Jezulátko způsobovalo tělesná uzdravení a udělovalo velké nadpřirozené milosti tisícům a milionům lidí, kteří poslechli výzvu Božského Dítka k pokoře a upřímnosti a s důvěrou prosili o jeho pomoc. Pověst o štědrosti Jezulátka se roznesla po celém světě a úcta k němu se rozšířila do všech kontinentů. V neděli 25. listopadu 2007 se Milostné Pražské Jezulátko dostalo i do Kalifornie do Menlo Park.

Farnost Narození Páně prožívala příchod Milostného Jezulátka právě o slavnosti Krista Krále. Msgr. Steven Otellini, který sošku slavnostně přivítal, označil tento den, jako skutečně historický pro celou komunitu. Slavnostní bohoslužbě předsedal náš český biskup Msgr. Petr Esterka, S.T.D. a mši svatou s ním koncelebrovali Msgr. Otellini a dva místní kněží. Liturgie svátku Krista Krále, při níž byla soška Jezulátka posvěcena, dodala slavnosti hlubší význam: Božské Dítě je zároveň Králem nebe i země. To znázorňuje i koruna na jeho hlavě, která se zdá příliš velká pro Malého Krále, ale právě tím se má naznačit, že do ní doroste, až jednou přijde soudit svět.

Srdce věřících během slavnostní bohoslužby naplnil pocit radosti a duchovního nadšení. Vnitřní prožitek byl umocněn i posvátnou hudbou a zpěvem chrámového sboru ke cti Malého Krále. Po skončení liturgie následovalo procesí kněží a věřících: Biskup Petr Esterka nesl v čele průvodu s úctou sošku Jezulátka zahalenou v královském rouchu a byl provázen kněžími a věřícími. V této chvíli byl zvlášť dojemný chvalozpěv *Srdcí Král*, jehož refrén zpíval sbor a jednotlivé sloky z celého svého srdce jeho autorka Anne Delaney, S.F.O. Když průvod dospěl k ručně vyřezávanému oltáři, vystavil biskup Esterka Jezulátko na jeho trůn za velkých projevů nadšení přítomných věřících. Potom se všichni pomodlili zásvětnou modlitbu k Pražskému Jezulátku a následovala litanie ke cti Svatého Děťství Ježíše Krista, která byly sestaveny za asistence biskupa Esterky. - Takto tedy bylo uvítáno Milostné Pražské Jezulátko v Kalifornii.

Vratme se však nyní na začátek celé historie. Za příchod Pražského Jezulátka do severní Kalifornie vděčíme především sestře Třetího řádu sv. Františka Anne Delaney, která je také hudební skladatelka a zpěvačka. Ta v roce 1989, inspi-

Z prava do leva: Anne Delaney, biskup Petr Esterka, Msgr. Steven Otellini

rována nověnou k Pražskému Jezulátku, složila píseň *King of Hearts - Srdcí Král*. Anne tehdy nabídla píseň kardinálu Tomáškovi, jako dar katolíkům v Československu, aby si v revolučních dobách uvědomili, že ten, kdo je skutečně zbaví pout je Ježíš Kristus. Tím začala „Malá misie pro Malého Krále“, vysvětluje sama Anne. Později Jiřina Fuchsová přeložila anglickou píseň do češtiny.

Když se ve dnech 18.-25.května 2003 konaly v Praze jubilejní oslavy Milostného Jezulátka, byla Anne pozvána, aby svou píseň zazpívala v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně, kde je domov Jezulátka. Malý Král se jistě těšil z písně *Srdcí Král*, když ji nejprve zpívala Eliška Toperczerová za doprovodu varhan a houslí jako meditaci po svatém přijímání v úvodu slavností. Sama Anne měla příležitost svou skladbu zazpívat při závěrečné mši svaté následující neděli během průvodu k oltáři Milostného Jezulátka. Zpívala z celého srdce naplněného radostí nad splněním svých zbožných snů. Potom klečíc před Jeho oltářem z hloubi své duše šeptala: „Zde je Tvá píseň. Kéž tato Malá Misie přiblíží k Tobě mnohé duše!“

Zde jsou slova písně Srdcí Král:

He is the Infant King, the King of Bethlehem,
The King too small to defend himself save by flight into Egypt,
The King small enough to hide in the human heart.

Refrain:

He's the King of Hearts, the Monarch of souls,
the Ruler of our lives, the Master of our destinies;
He's the sovereign - King of Hearts.

He is the Christ Jesus, the Monarch of the nations,
The Monarch, the Son of God, who ruled to save from His Cross,
The Monarch great enough to atone for our dying souls.

Refrain:

He's the King of Hearts, ...

He is the Most High King, the Ruler of the Church,
The Ruler of a Kingdom, no battle shall conquer,
The Ruler bold enough to capture the Throne for our lives.

Refrain:

He's the King of Hearts, ...

He is the Lord of Lords, the Master of creation,
The Master humbled as a servant sent to set us free from bondage,
The Master wise enough to plan for our destinies.

Refrain:

He's the King of Hearts, ...

V českém překladu znějí:

On je náš Dítě – Král, ten Král Betlémský.
Král příliš malý, aby se bránil; spasil Jej Egypt.
Je Král dosti malý, aby se vešel v srdce všech.

Refrén:

On je srdci Král, je Spasitel duší,
Vládce všech životů, je Mistr našich osudů,
Svrchovaný - Srdci Král.

On je Ježíš Kristus, Spasitel národů.
Je Spasitel, Syn Boží, jenž vládl z kříže k spasení.
Je Spasitel dosti velký, by pykal za naše duše.

Refrén:

On je srdci Král, ...

On je králů Král, Cirkve Pán nejvyšší.
Vládce nad královstvím, jež nikdo nezničí.
Vládce dosti mocný, by nám vydobyl království.

Refrén:

On je srdci Král, ...

On je pánů Pán, Mistr všeho stvoření.
Pán, jenž služebníkem se stal, by otroctví provždy nás zbavil.
Vládce dosti moudrý, by řídil naše osudy.

Refrén:

On je srdci Král, ...

Byla to nebeská hudba farního sboru, podobná zpěvu andělů při narození Božského Dítka v Betlémě, která stále zněla Anne v srdci. Z vděčnosti za návštěvu v Praze a za její píseň, jí představený Karmelitánů při kostele Panny Marie Vítězné P. Petr Sleich O.C.D. daroval malou porcelánovou sošku Jezulátka. Po návratu domů Anne toužila po tom, aby získala pro svou farnost v Menlo Park sošku Jezulátka ve skutečné velikosti. Po čtyřech letech se jí podařilo tuto sošku získat a našla také přátele, kteří ji dovezli z Prahy do Kalifornie. Tak její „Malá misie“ nakonec vyvrcholila slavností Zasvěcení její farnosti Narození Páně v Menlo Park Pražskému Jezulátku.

Poutníci z různých zemí stále přicházejí vzdát poctu Králi svých srdcí. On pak naplňuje jejich životy svým požehnáním, jak to slíbil před mnoha lety prvnímu ctiteli Pražského Jezulátka Páteru Cyrilovi: „Čím více mne budete uctívat, tím více milostí vám udělím!“ Jezulátko je dosti malé, aby se skrylo v našem srdci, a přece dosti velké, aby vykoupilo naši duši. Učiňme naše srdce jeho trůnem, na němž bude náš svrchovaný král Ježíš Kristus žít a panovat na věky. Amen.

Připravil Petr Pohorský

Moja dobrá krstná mama

V angličtine je to "godmother", mama od Boha. A takúto krstnú mamu sme mali a máme my.

V tomto roku sa dožíva 80-ty. Boh jej doprial takýto požehnaný vek a ona priniesla za ten čas veľa dobra a lásky na tento svet.

Sama nemala deti, za to nás krstných detí mala sedem; tri od brata a štyri sme boli my - od sesternice.

Mali sme mizerné detstvo, tvrdo poznačené komunizmom. Rodičia boli nútení vstúpiť do družstva. Museli odovzdať dva kone, dve kravy, teliatka a svine do družstva. Bol to vtedy hrozný chaos. Mala som okolo desať rokov, ostatní súrodenci boli mladší. Statky, ktoré boli zhabané ľudom dávali po stodoliach a tam mali mizernú starostlivosť. Pamätám sa, ako pred mojimi očami zomierali kravičky s obrovskými bruchami na našom dvore, kde boli nahnané z dediny.

Boli sme bez príjmu, pol roka družstvo vôbec nefungovalo a nikto sa nestaral z čoho máme žiť. Doslova sme hladovali. Otec vždy ráno varil akúsi kašu zo zemiakov a múky - zo zásob, ktoré nám zostali. Často sme nemali na chleba. Ale bola tu vtedy naša krstná mama. V tej biede sme sa k nej utiekali a ona bola k nám vždy dobrá. Vždy sa nám u nej niečo ušlo, rozdelila sa s nami aj o posledný kus chleba. Bola nám vzorom vo všetkom. Pripadalo nám u nej všetko krásne, čisté. Žili si s krstným otcom krásny život. Ako prví v dedine mali televízor. Doslova každý večer sme chodili k nim pozeráť televíziu. Bola nás plná obývačka, my deti sme čušali na zemi a len sme trpeli aby nás neposlali domov. Pomaranče sme mali len na Vianoce a to len od krstnej mamy. Boli to vzácne chvíle keď sme pocítili vôňu pomaranča. A neopísateľnú radosť sme mali na každej veľkej sviatky, keď sme všetky krstné deti dostali nové šatečky od krstnej mamy.

Mysleli sme si že to tak bude do nekonečna. Ale zrazu prišla otrasná správa, krstný otec náhle po krátkej zákernej chorobe zomrel. Bola som už vydatá, keď mi manžel oznámil tú hroznú zvesť, pohlo sa vo mne moje prvé dieťa. Nevedela som si predstaviť ako bude krstná mama žiť ďalej. Nemala ešte ani štyridsať. Na to všetko po šesť týždňoch jej zomrela mama, zrejme od žiaľu nad dcérou. Prežívali sme obrovský smútok s krstnou mamou. Čas rany hojí, a po štyroch rokoch sme rozmýšľali čo by sme pre krstnú mamu urobili. Strýko mal kamaráta, ktorému zomrela žena a nechala mu dve deti, sedem a deväťročné - Cilku a Mirka. Zobrali sme nič netušiacu krstnú mamu na hody do Dolných Orešian. Tam sa k nám pridali budúci krstný otec. Bol to vysoký, krásny chlap, ktorý sa hneď mal okolo krstnej mamy. Pozval nás k nemu pozrieť na dom a rozprával nám svoj smutný osud. Keď krstná mama zbadala tie dve malé detičky, hneď jej zahorelo srdiečko láskou k nim. A bola z toho svadba. Začal sa jej nový život. Deťom sa stala ohromnou mamou a s krstným otcom prežívali a prežívajú spokojné chvíle života. Deti ich milujú, často ich navštevujú. Krstná mama si prežila a prežíva všetky radosti zo svojich detí, štyroch vnúčat i z pravnúčatka a je šťastná.

K jej krásnemu jubileu jej prajeme ešte dlhé roky šťastného a spokojného života. Moja krstná mama je vzácny a nádherný človek, toľko lásky a dobra ktoré ona priniesla na tento svet prinesie málokto.

Vivat moja drahá, dobrá, krstná mama!

Mgr. Stanislava Herzová

In memoriam Josefa Borýska

Odešel jeden ze symbolů současného českého Chicaga

Josef Borýsek

5.září 1942 – 12.ledna 2008

*Děkujeme všem, kteří se s ním přišli
na poslední cestě rozloučit
a vzpomenou si na něho
v modlitbě s námi*

Věra Borýsková, manželka

John Borýsek, syn

Marie Borýsková, matka

Zdeněk Borýsek, bratr s rodinou

**a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice**

Josef Borýsek, byl jednou z nejvýraznějších postav krajanského života nejen v Chicagu, ale i celých Spojených státech. Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě, v malé vesničce blízko Javořiny. Když mu byly tři roky, odstěhovala se jeho rodina do Dolního Němčí, kde jeho otec vlastnil hostinec. Po komunistickém únorovém puči v roce 1948 začala být jejich rodina pronásledována, a tak byli nuceni v roce 1951 utéci do zahraničí. Prošli přes Vídeň, Salzburg, Innsbruck a nakonec zakotvili

v Kunsteinu, kde Josef začal chodit do školy. Čekali zde na vízum do USA a Josef se během jednoho roku naučil velmi dobře německy. V této době rodinu postihla bolestná ztráta. Josefův otec se znovu vrátil do vlasti, aby pomohl k útěku manželce pana Otýpky. Při přechodu hranic byl však postřelen a na následky zranění v komunistickém vězení zemřel.

Do USA přicestoval Josef v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou a starším bratrem Zdeňkem. Usadili se v Chicagu a Josef zde začal chodit do školy blahoslavené Anežky české. Po absolvování základní školy pak nastoupil na Harrison High School. Po jejím ukončení se rozhodl nastoupit hned dobrovolně na vojnu, aby si odsloužil své povinnosti. Po návrtu z vojenské služby začal pracovat v American National Can Corp., kde vydržel celých 33 let až do své penze a kde dosáhl velmi vysokého profesního postavení.

Když si Josef Borýsek vytvořil sociální zázemí, oženil se s Věrou, která se narodila v Americe, ale pocházela ze slovenské rodiny. Po pěti letech manželství se jim narodil syn John, kterému otec umožnil vysoké univerzitní vzdělání. Josef byl vzorným manželem a starostlivým tatínkem a díky svému zaměstnání dobře finančně zaopatřil svoji rodinu. Byl náruživým lovcem. Rád jezdil střílet bažanty do Iowy a také lovil jeleny na své farmě ve Wisconsinu, kde trávil svůj volný čas. Mnohé trofeje zdobily jeho dům i venkovské sídlo.

Josef Borýsek nikdy nezapomněl na svou rodnou zem. Lásku k vlasti mu vstřípla do srdce jeho maminka, v české škole si i v Americe prohloubil mateřský jazyk a ten si uchoval po celý svůj život. Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný v Moravských spolcích a s podporou své manželky Věry věnoval krajanskému životu a uchování moravských a československých tradic prakticky své celoživotní úsilí. Od roku 1993 byl prezidentem Ústředny moravských spolků, kde se stal hnací silou při po-

řádání všech akcí, především známého Moravského dne, který je snad největším folklorním festivalem v celých Spojených státech. Na loňském zářijovém již 68. ročníku Moravského dne jeho upřímné nasazení ocenil předseda Stále komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí Josef Zoser pamětní medailí Senátu. Stejně důležitou roli sehrával Josef Borýsek každoročně i při organizaci Reprezenačního plesu, který je spolu s Moravským dnem zřejmě nejvýznamnější krajanskou akcí v Illinois, letních pikniků Ústředny a také Československého amerického kongresu, pamětních aktů k vyhlazení Lidic ve městě Cresthill a mnoha dalších akcí. Josef Borýsek se také zasloužil o získání nové budovy pro Ústřednu moravských spolků, aby zde dále mohly probíhat zkoušky jejich tanečnicků a zpěváků a mohlo zde být umístěno muzeum nádherných národních krojů.

Josef Borýsek podlehl dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let nenadálé těžké nemoci. Poslední rozloučení s ním se konalo v pátek 18.ledna 2008 v pohřebním ústavu Hursen v Hillside – Westchesterer. Celé odpoledne sem proudily nesčetné davy přátel a známých, aby tomuto velikému muži vzdaly poslední poctu a projevíly hlubokou soustrast zarmoucené rodině. Večer se v přeplněné smuteční síni konala vigilie. Nad rakví zesnulého obklopené záplavou květů byl vztyčen prapor Ústředny moravských spolků. Po stranách stála čestnou stráž krojovaná mládež. Pěvecký sbor Ústředny pod vedením Petra Lanžhotského zazpíval na rozloučenou několik národních písní. Hudební pozdrav v podobě nahrávky poslali i přátelé z kapely Mistríňanky z Moravy. Zahrát poslední melodii přijel i Josef Polach ze Saint Louis. Za Ústřednu se dojemným projevem rozloučila Marta Rathánová, upřímnými slovy poděkoval i Marek Skolil, generální konzul České republiky v Chicagu. Smuteční obřad vedl náš krajanský misionář Fr. Dušan

Hladík, který přednesl Boží slovo a modlitby a také připomněl hlavní události ze života zemřelého. Večerní rozloučení pak bylo zakončeno Českou a Slovenskou státní hymnou, která účastníkům připomněla rodnou zem zesnulého.

V sobotu 19. ledna 2008 se konala zádušní mše svatá v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru, kterou celebroidl Fr. Dušan Hladík. Na ní se přišlo s Josefem Borýskem rozloučit více než 300 jeho přátel. Při mši opět zpíval sbor Ústředny moravských spolků, dále zaznělo známé Ave Maria a Dvořákovy Largo z úst pěvkyně Lillian Chorvátové, na housle dojemně zahrál Fibichův Poem pan Peter Herz. V homilii Fr. Hladík připomněl náboženský život zesnulého i jeho obětavou podporu České misie v Chicagu. Hovořil také o tom, že Josef ve své nemoci hledal také duchovní posilu, že ho navštívil v nemocnici na svátek sv. Štěpána hned po Vánocích a Josef si vykonal celoživotní svatou zповěd' a s vírou přijal svátost nemocných a Tělo Páně. Byl odhodlán se nevzdát a statečně bojovat se zákeřnou nemocí, ale byl také odevzdán do vůle Boží a připraven na odchod z tohoto světa a setkání se svými drahými na věčnosti.

Po mši svaté se s Josefem Borýskem jako s osobním velmi milým přítelem rozloučil Dr. Bořek Lizec, konzul České republiky v Chicagu, který svůj projev uzavřel tím, že celá česká a slovenská komunita ve Spojených státech neztratila v Josefovi Borýskovi jen jeden ze svých středobodů, který bude velmi těžké nahradit, ale také velmi oblíbeného, váženého a laskavého člověka, připraveného kdykoli nabídnout pomocnou ruku.

Velmi dlouhá kolona aut doprovázela pohřební vůz na hřbitov Panny Marie Královny Nebe v Hillside, kde bylo tělo Josefa Borýska uloženo do země, aby zde očekával slavné vzkříšení. Zazněla zde slova posledního poděkování, na rakev byla kromě květů položena i poslední kytička modliteb a svatováclavským chorálem a tklivou písní: „S Pánem Bohem, už jdu od vás...“ se více než stovka příbuzných a přátel s Josefem Borýskem rozloučila naposledy.

Čest budiž jeho památce.
Ať odpočívá v pokoji.

Projev paní Marty Rathanové při páteční vigílii:

*Na konci života bolest je tím větší,
čím víc člověk miluje.*

Tak už to na světě chodí.

*A všechno, co jsi tu měl rád pozná, že
odcházíš už spát a kousek tě doprovodí.*

Zpráva o úmrtí Joe nebo Pepy Borýska, jak mu někteří říkali, zasáhla hluboce celou naši moravskou, českou a slovenskou komunitu nejen v Chicagu, ale i dalekém okolí.

Je to neuvěřitelné.

Člověk plný elánu, optimismu, plánů, které zůstanou nesplněny, už není mezi námi.

Zůstane nám ve vzpomínkách jeho úsměv, láska k našim slováckým písničkám, které měl tak rád, neúnavná práce pro náš klub – Ústřednu moravských spolků, jeho obětavost.

Budeme ho všichni postrádat, bude nám chybět.

Nebe nad Slovákem se zatáhlo.

O jednoho dobrého člověka je méně.

Dobrého Moraváka.

Kdo v srdcích žije těch, které opustil, ten neodešel.

Projev pana Ivo Křížka před obědem v Alpine Banquet Haus po smutečních obřadech v sobotu odpoledne:

Mila Věrko, John, rodino, drazí přátelé.

Sešli jsme se dnes, abychom doprovodili na poslední cestě nám všem tak drahého Josefa, Jožku, Joe Borýska.

Vědomí, že Jožka už není mezi námi je pro nás všechny nesmírně bolestné. Připadá nám to jako zlý neskutečný sen, ze kterého se musíme probudit.

Nebudu se vracet k tomu odkud Jožka Borýsek pochází neboť věřím, že všichni víme že jeho rodné moravské Slovácko, i přes to že prožil většinu života ve Spojených státech, mu zůstalo v srdci a v duši celý život.

A tak teď ve chvíli hlubokého smutku bych chtěl říci, že Jožka nežil nadarmo. Svoji houževnatou prací, energií a úsilím se nezapomenutelně zapsal do srdcí nás všech a do dějin československého krajanského života.

Jožka byl nesmírně šťastným člověkem. Bůh mu dopřál partnerku pro život Věrku, která společně s ním sdílela stejnou lásku k rodné vlasti. Společně s Věrkou pak vykonali obrovský, až neskutečný kus práce na poli společenském a kulturním.

Nebudu se ani pokoušet vyjmenovat vše, na čem se Jožka podílel. Bylo toho hodně. Nikdy nečekal žádné odměny, ani žádné pochvaly, ale vše co dělal bylo jen z ryzí lásky k tradicím a zvykům moravského Slovácka.

My nevíme proč ho Bůh odvolal z našeho středu, možná, že organizuje Moravský den v nebi a věřím, že si nemohl vybrat schopnějšího pomocníka.

A tak Jožko, za všechno co jsi vykonal, za nezištné hluboké kamarádství, za zazpívané písničky, za prožité krásné chvíle teď, Jožko, pozvedáme skleničky a připijíme na tvoji věčnou nehynoucí památku. - Amen.

*Za hojné dary zaslané k uctění
památky zesnulého Josefa Borýska
všem dobrodincům děkuje a vzdává
křesťanské Pán Bůh zaplat'*

**Fr. Dušan Hladík a
Česká misie v Chicagu**

MLADÝM

Jak dlouhý život vás čeká?

Dožijete se sta let?

Odpovězte na následující otázky a uvidíte.

- Kouříte nebo žijete mezi kuřáky? Ano (-20) Ne (0)
- Máte rádi maso nebo rybu dobře propečené? Ano (-2) Ne (0)
- Vyhýbáte se máslu, smetaně, zákuskům a jiným kalorickým bombám (např. hranolky)? Ano(+3) Ne(-7)
- Obsahuje vaše strava málo masa a naopak hodně ovoce a obilovin? Ano (+5) Ne (-4)
- Vypijete víc než láhev piva nebo dvě sklenice vína nebo jiného alkoholu za den? Ano (-10) Ne (0)
- Popijíte v mírných dávkách pivo, víno nebo alkohol (jedna či dvě sklenice za den)? Ano (+3) Ne (0)
- Žijete v prostředí, kde se občas vyskytuje smog? Ano (-4) Ne (+1)
- Vypijete za den víc než tři šálky kávy? Ano (-3) Ne (0)
- Pijete každý den čaj? Ano (+3) Ne (0)
- Berete každý den aspirin? Ano (+4) Ne (-4)
- Čistíte si zuby po každém jídle? Ano (+2) Ne (-4)
- Chodíte na toaletu méně než jednou za dva dny? Ano (-4) Ne(0)
- Měli jste někdy srdeční záchvat? Ano (-10) Ne (0)
- Opalujete se? Ano (-4) Ne (+3)
- Máte nadváhu 10 nebo více kilogramů? Ano (-10) Ne (0)
- Žijete tak blízko ke své rodině (nemyslíme partnera a děti), abyste ji mohli pravidelně navštěvovat? Ano (+5) Ne (-4)
- Která z následujících dvou vět se k vám více hodí:
a) Stres mě ničí, nemohu se ho zbavit. Ano (-7)
b) Dokážu setrást stres (sportem, meditací, humorem, modlitbou nebo jinak). Ano (+7)
- Zemřeli vaši rodiče na nějakou chorobu před dosažením 75 let nebo potřebovali před dosažením tohoto věku každodenní péči? Ano (-10) Ne nebo nevím (0)
- Dožil se některý z členů vaší rodiny (otec, matka, strýc, teta, prarodiče) v dobrém zdraví nejméně 90 let? Ano (+24) Ne nebo nevím (0)

- Cvičíte (tělocvična, běh atd.) alespoň třikrát týdně? Ano (+7) Ne (-7)
- Berete každý den vitamín E (400 až 800 jednotek) a selen (100 až 200 mikrogramů)? Ano (+5) Ne (-3)

Teď sečtěte kladné body, odečtěte záporné a výsledek (kladný nebo záporný) vydělte pěti. Výsledné číslo přičtěte nebo odečtěte od věku 84 let pro muže a 88 let pro ženu a dozvíte se, jak dlouhý život vás čeká.

Vaše skóre:

14,4 až 8 let navíc

Bravo! Po svých předcích jste zdědili dobré předpoklady (osoba, jejíž příbuzní zemřeli v 90 letech, má čtyřikrát větší šanci, že se tohoto věku také dožije), váš otec se zřejmě vyznal ve zdravém životním stylu a matka zase rozuměla výživě, předali vám dobré rady, železné zdraví, zdravé návyky (aktivní život, žádné výstřelky, žádný tabák ani alkohol, dobrý spánek, silnou vůli, stravování s malým obsahem tuků a masa...), nejspíš nežijete ve stresu a špatném životním prostředí, možná na venkově... V každém případě jste na dobré cestě vstoupit do klubu stoletých.

0 až 7 let navíc

Není to špatné (zvláště když se blížíte k těm sedmi). Jste na tom docela dobře (v této chvíli!), vezmeme-li v úvahu často znečištěné životní prostředí a stresující okolí. Hrozí vám však, že váš „třetí život“ (v důchodu, po 65 letech) může být strastiplný, pokud neuděláte nic, abyste se zbavili svých zlovyků a získali zdravé návyky (pravidelné kúry vitamínem E a selenem, mírné dávky aspirinu, vyváženější strava, víc spánku...).

O 1 až 12 let méně

Nejdete dobrým směrem. Máte špatné životní podmínky (smog, stres...), špatné stravovací návyky (příliš mnoho tuků, masa, málo vlákniny...), pochybný životní styl (málo pohybu, káva, tabák, alkohol...). Rizika se sčítají. Je nejvyšší čas to změnit (začít se o sebe starat, získat zdravé návyky...), jinak můžete očekávat, že se dožijete nanejvýš 74 let, což je sice v současnosti průměrná délka života, ale za 20, 30 nebo 40 let se lidé budou dožívat o 5 až 10 let vyššího věku, protože střední délka života se každý rok prodlužuje o 3 měsíce.

O 13 až 23,4 let méně

Poměrně katastrofální výsledek. Špatné zázemí, problematické životní prostředí, špatné návyky, bídný životní styl... Váš život je v nepořádku. Pokračujte stejným způsobem a dožijete se stejného věku jako lidé ve třicátých letech minulého století (tzn. 60 let), navíc v tomto věku budete ve stejném biologickém (i psychickém) stavu jako dnešní pětasedmdesátníci, ne-li ještě v horším. Takže se vzpamatujte, je víc než nutné začít se změnami a zvyknout si na absolutně zdravý život, pokud chcete déle a také lépe žít.

Gilles Azzopard: *Knihy psychotestů I., Portál, Praha 2003*
Převzato ze *Salesiánského magazínu* 9/07

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Na počátku 20.století

Koncem 19.století bylo už jasné, že boj o nové dělení kolonií povede Německo s Anglií, přestože oba státy ještě pokračovaly v jednání o spojení. Bylo to v roce 1898, kdy Německo zahájilo výstavbu svého válečného námořního loďstva. V červnu roku 1900 prosadila německá vláda v říšském sněmu nový zákon o námořním loďstvu, který stanovil, že stav loďstva má být zvýšen a lodní stavební program rozšířen. Program z roku 1900 byl tedy už vážným útokem na anglické námořní prvenství. Současně se stavbou loďstva zvyšovalo Německo také své pozemní ozbrojené síly. V prosinci 1901 došlo k přerušení anglo-německého jednání o případném spojení.

Dne 22.ledna 1903 bylo pásmo Panamského průplavu pronajato Kolumbií Spojeným státům na 99 let. Dne 29.ledna 1903 došlo ke státnímu převratu v Srbsku. Byl zavražděn prorakouský král Alexandr Obrenovič (vládl od roku 1889) a byl nastolen Petr Karadjordjevič (vládl do roku 1921). V zemi byla obnovena ústava a zesílena protirakouská politika. V červenci až září roku 1903 došlo k povstání v Makedonii proti tureckému útlaku; po počátečních úspěších bylo krvavě potlačeno.

V letech 1904 - 1905 došlo k rusko-japonské válce o sféry vlivu na Dálném východě. Válka urychlila vnitřní rozklad ruského samoděržaví. Dne 8.dubna 1904 byla uzavřena „srdečná dohoda“ mezi Francií a Velkou Británií o rozdělení sfér vlivu v koloniích. Byl to úspěch dlouholetého úsilí francouzského ministra zahraničních věcí Théophilea Delcassého (1852 - 1923). Po uzavření francouzsko - ruského spojení byl položen základ Trojdohody.

Po královně Viktorii nastoupil na anglický trůn král Eduard VII. v roce 1901 a setrval na tomto trůnu do roku 1910. Král byl znám jako milovník života a udavatel módy a jako diplomat měl

neobyčejné zkušenosti a znalost lidí. Král Eduard VII. byl přesvědčeným zastáncem sblížení Anglie s Francií i s Ruskem. Věřil, že dobré vztahy s nimi Anglii prospějí; k tomu ještě přistupovala jeho osobní nepřiznivost k německému císaři Vilémovi II. z rodu Hohenzollernů (listopadovou revolucí v roce 1918 byl svržen, ale to předcházíme událostem).

Anglická diplomacie chtěla doplnit dohodu s Francií dohodou s Ruskem. To byl ale úkol složitější. Rozpory mezi Anglií a Ruskem byly složitější než rozpory mezi Anglií a Francií. Ruská revoluce roku 1905 ještě více přesvědčila Anglii, že je třeba se dohodnout s ruským carismem (od roku 1894 byl v čele Ruska car Mikuláš II. do roku 1917).

V roce 1905 došlo k první Marocké krizi. Byla vyvolána bojovným vystoupením německého císaře Viléma II. proti francouzskému záměru obsadit Maroko. Dne 17.ledna 1906 došlo k první masové politické stávce v Německu v přístavním městě Hamburku s požadavkem všeobecného hlasovacího práva. Dne 1.prosince 1906 byl přijat zákon o všeobecném hlasovacím právu v Rakousku (Předlitavsku) v poslanecké sněmovně s platností od 26.ledna 1907. V únoru až dubnu 1907 došlo k velkému rolnickému povstání v Rumunsku, které začalo v severním Moldavsku a rozšířilo se do velké části země. Mírová konference v Haagu, konaná od října do září 1907, nezmírnila mezinárodní napětí. V říjnu 1907 proběhla generální stávka v Uhřích s požadavkem zavedení všeobecného hlasovacího práva. Tolik úvodem.

Anglo-německé námořní soupeření pokračovalo i po roce 1907

„Prvenství Německa na moři“ napsal sir Eyre Crowe, jeden z vedoucích činitelů londýnského zahraničního ministerstva v lednu 1907, „nemůže být slučitelné s existencí britské říše. I kdyby

Velká Británie skutečně zmizela, přinutilo by spojení největší pozemní a námořní moci v jedné ruce celý svět, aby se spojil a zbavil se této mýry.“

V roce 1907 prvenství Anglie na moři bylo vážně ohroženo. Bylo třeba přesvědčit anglické veřejné mínění, že na vzrůstu daní a na zesílení válečného nebezpečí mají vinu Němci. Tento cíl měla na mysli anglická vláda, když se rozhodla obrátit na Německo se žádostí, aby omezilo stavbu nových lodí. Nebudou-li Němci souhlasit, bude možné říci anglickému národu, že strádá vinou německých militaristů. Kdyby byl návrh přijat, což byla malá naděje, bude zajištěn dosavadní poměr sil na moři, ve kterém měla dosud převahu Anglie. Anglická diplomacie vystoupila velmi efektivní formou na světové tribuně, na druhé mírové konferenci v Haagu v roce 1907, s návrhem na omezení námořního zbrojení. Německá vláda však odpovéděla neoblomným odmítnutím.

V srpnu roku 1908 navštívil anglický král Eduard VII. německého císaře Viléma II. v Kronbergu. Anglického krále doprovázel Harding. Německý císař v diplomatických jednáních s anglickými hosty se choval velmi nesmířitelně. Harding se pokusil přemluvit německého císaře, aby omezil zbrojní tempo ve stavbě válečných lodí. Ale rozhovor byl ukončen výhrůžným prohlášením německého císaře: „Pak tedy budeme válčit, neboť to je otázka naší důstojnosti a národní cti.“

Rozpory německo-anglické nebyly jen v námořním soupeření. Současně se rozvíjel boj o vládu na Blízkém Východě.

Boj o Balkán a Turecko v roce 1908

V Rakousku vzrostl vliv kruhů, které chtěly využít slabosti Ruska a radikálně vyřešit otázku jižních Slovanů. To znamenalo obsadit srbské oblasti Balkánu a včlenit je do monarchie habsburské, která

která by pak byla ústavně přetvořena v trialismus nebo ve federativní stát. Představitelé tohoto směru federativního uspořádání byl následník trůnu arcivévoda Ferdinand, náčelník generálního štábu polní maršál Conrad von Hötzendorf a zčásti ministr zahraničí Rakouska-Uherska Aehrenthal. Tito tři měli v plánu anektovat Bosnu a Hercegovinu, které okupovalo Rakousko roku 1898 na základě článku 25 berlínské smlouvy, ale dosud Bosna a Hercegovina zůstávaly pod svrchovaností Turecka. V té době v Turecku sultán Abdul Hamid zamýšlel upevnit svůj otřesený trůn pomocí německé vlády a německého kapitálu, aby v nich našel oporu proti národním osvoboditelským snahám Slovanů na Balkánském poloostrově. Kdyby se Němcům podařilo úplně podrobit Turecko a jeho rakousko-uherskému spojenci uskutečnit zamýšlené plány na Balkánském poloostrově, celý Blízký Východ se všemi lidskými i materiálními zdroji, by se ocitl v područí německého mocenského bloku. S tím se nemohla smířit Anglie, která v zemích Blízkého Východu vždy viděla most na cestě k Indii. Nechtělo to připustit ani Rusko, protože podrobení Turecka a Balkánu německému a rakouskému vlivu by znamenalo nebezpečí pro celý ruský jih od pobřeží Černého moře až ke hranici za Kavkazem. Rusko se také nechtělo zřít své úlohy ochránce Slovanů. Rusko nechtělo lhostejně přihlížet, jak se Němci usazují v Bosporu, ani na stavbu bagdádské železnice, která by propojila Berlín s Cařihradem a směřovala by až k arménským horám. Je proto pochopitelné, že Rusko a Anglie, nehledě na rozpory, jež je samostatné rozdělovaly, snažily se především postavit hráz proti německému pronikání na východ. Anglická vláda aktivně odporovala německé expanzi v Turecku. Anglická vláda využívala nepokojů, jež vznikly v Makedonii, a provedla silný politický nátlak na sultána, který se zaprodal Německu. Právě v létě 1908, kdy se jednalo o reformy v Makedonii a o železniční projekty, došlo v Turecku k revoluci. Dne 3.července 1908 vzniklo v Makedonii v pevnosti Režná vojenské povstání, vedené důstojníky mladoturky. V noci na 24.červenec 1908 byl sultán donucen schválit ústavu. Velkovězírem

se stal anglofil Kiamil paša. Bylo to diplomatické vítězství Anglie.

Turecká revoluce přinutila Rakousko-Uherského ministra zahraničních věcí Aehrenthala, aby spěchal s uskutečněním svých plánů. Pád absolutismu Abdula Hamida v Turecku znamenal přechod Turecka od německého kurzu zahraniční politiky k anglickému. Aehrenthal se obával, že nová turecká vláda bude pomocí Anglie žádat vrácení Bosny a Hercegoviny. Naproti tomu pokládal Aehrenthal vnitřní krizi v Turecku ze nejvhodnější okamžik pro úklady o jeho území. Nejen soupeř Rakouska - Rusko, nýbrž i předmět loupeže - Turecko, prožívaly právě okamžiky, které pro válku nebyly vůbec příhodné. Rakousko-uherská vláda usoudila, že nastal čas pro anexi Bosny a Hercegoviny.

Diplomatická schůzka na zámku Buchlovice v září 1908

Rakousko-uherský ministr zahraničních věcí Aehrenthal vypracoval důmyslný plán. Rozhodl se obsadit Bosnu a Hercegovinu se souhlasem Ruska. Kdyby se mu podařilo přimět carské Rusko, aby souhlasilo s anexí Bosny a Hercegoviny, Rusko by se zkompromitovalo v očích jižních Slovanů a pak ruský souhlas by obsazení obou provincií Rakousku jen ulehčil. Proto bylo možné slíbit Rusku rakouský souhlas se změnou Úžin. Ať jen Rusko učiní vážný pokus o získání volného průchodu pro své lodě Bosporem a Dardanelami, to se však nebude zamlouvat Anglii a Turecku. Anglická diplomacie však neměla zájem na tom, aby její poměr k Turecku byl komplikován novým řešením otázky Úžin, proto zůstali Angličané vůči Rusům právě v otázce úžin neústupní. Dne 2.července 1908 zaslal ministr zahraničních věcí carského Ruska Izvolskij ministru zahraničních věcí Rakouska - Uherska Aehrenthalovi zprávu o balkánské otázce. Vyslovil se v ní všeobecně pro zachování dosavadního stavu na Balkáně. Přitom Izvolskij zdůraznil, že otázka anexe Bosny a Hercegoviny a stejně tak otázka Úžin jsou rázu všeevropského. Rusko a Rakousko nemají právo samostatně měnit berlínské ujednání. Avšak Izvolskij byl ochoten pro zvláštní závažnost bal-

Alois Leopold hrabě von Aehrenthal, český šlechtic a rakouský diplomat a politik.

kánských otázek pro Rusko a Rakousko posoudit je „v přátelském duchu“ společně s rakousko-uherskou vládou. Aehrenthal proto pozval Izvolského na společnou schůzku, která, se měla konat dne 15.září 1908 na zámku Buchlovice. Na této schůzce bylo dosaženo ústní dohody, ve které se Rakousko-Uhersko zavazovalo, že nebude mít námitky proti otevření Úžin ruským válečným lodím. Naproti tomu Rusko souhlasilo, aby Rakousko - Uhersko anektovalo Bosnu a Hercegovinu.

Podle Aehrenthalova zápisu formuloval Izvolskij své požadavky, týkající se změny režimu Úžin takto: „Bude-li Rusko pokládat za nutné učinit taková opatření, aby získalo svobodný průchod pro své válečné lodě Dardanelami, slibuje Rakousko-Uhersko, že zachová přátelské stanovisko k tomuto kroku. Pochopitelně, že taková otázka existujícího práva se nesmí nijak dotknout nezávislosti a bezpečnosti otomanské říše. Ostatním pobřežním státům černomořským budou zaručena stejná práva. Oba státy se dále zavázaly, že nepodají protest, jestliže Bulharsko zruší svou vasalskou závislost na tureckém sultánovi. Izvolskij odjel z Buchlovic na okružní cestu po Evropě, aby získal od druhých států stejný souhlas ke změně režimu Úžin,

jaký právě vymohl na Aehrenthalovi. Izvolskij se sešel s ministrem zahraničních věcí Německa, který pak naznačil ruskému ministrovi, že Německo by nebránilo otevření Úžin, avšak že by za to požadovalo určité kompenzace. Italský ministr zahraničních věcí anexi Bosny a Hercegoviny přijal s rozhořčením. K ruskému plánu k otevření Úžin se vyjádřil v podstatě kladně, ale také požadoval na Rusku určité ústupky.

Dne 5. října 1908 byla vyhlášena plná nezávislost Bulharského království, které bylo spojeno s Východní Rumélií. Kniže Ferdinand z rodu Sachsen – Koburg (1887 – 1918) se prohlásil králem. Dne 8. října 1908 byla zveřejněna rakouská deklarace o anexi Bosny a Hercegoviny. Tato deklarace byla přijata balkánskými zeměmi s rozhořčením, jejich odpor byl paralyzován Ruskem. Rakousko-uherský ministr zahraničních věcí Aehrenthal postavil Izvolského a celý svět před hotovou věc. Bosna a Hercegovina byla dne 8. října 1908 připojena k rakousko-uherské monarchii.

Balkánský blok

V roce 1912 ruská diplomacie velmi účinně napomáhala vytvořit balkánský blok. Přitom však na tento blok nepohlížela jako na nástroj proti Turecku, ale

jako nástroj proti Rakousku-Uhersku a Německu. Jinak řečeno vytvoření balkánského bloku bylo z ruského hlediska částečnou přípravou k blížící se světové válce. Ze všech balkánských států mělo Srbsko na přípravě války s Rakouskem největší zájem. Národní naděje Bulharska a Řecka se upínaly k vítězství nad Tureckem, proto neměly zájem vstoupit do spolku, který by byl zaměřen jen proti Rakousku. Přitom Turecko zůstávala stále finančně závislé na Německu. Při budování balkánského spolku bylo obtížné dosáhnout dohody o rozdělení Makedonie mezi Srbsko, Bulharsko a Řecko. Dělení tureckého dědictví naráželo na další komplikace, které se týkaly dalšího osudu Albánie. Kdyby Srbsko obsadilo Albánii, získalo by přístup k moři. Zvláště z toho důvodu Rakousko-Uhersko nepřipustilo, aby Albánii získali Srbové. Proti srbským požadavkům vystupovalo Rakousko - Uhersko spolu s Itálií. Avšak zájmy obou spojenců byly opačné. Usilující o ovládnutí Jaderského moře, Rakousko i Itálie zavodily navzájem, o rozhodující vliv v Albánii.

Vypuknutí první světové války

Neustálé spory o nové rozdělení světa a sféry vlivu vedly k válečnému kon-

fliktu. Signálem k válce byl sarajevský atentát na rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d' Este dne 28. 6. 1914.

V předvečer válečného konfliktu proti sobě stály dva mocenské bloky: **Čtyřspolek** (Německo, Rakousko-Uhersko, Turecko a Itálie - Itálie do roku 1915. Pak v roce 1915 do čtyřspolku vstoupili Bulharsko) a státy **Dohody** (Velká Británie, Francie, Rusko, Japonsko, od roku 1915 Itálie, od roku 1917 USA a další).

Dne 28. 7. 1914 vyhlásilo Rakousko-Uhersko válku Srbsku.

Dne 1. 8. 1914 vyhlásilo Německo válku Rusku.

Dne 3. 8. 1914 vyhlásilo Německo válku Francii.

Dne 4. 8. 1914 vstoupili Němci do neutrální Belgie, což vyvolalo intervenci Velké Británie.

Dne 23. 8. 1914 vyhlásilo Japonsko válku Německu.

V listopadu 1914 vstoupilo do války Turecko a v říjnu 1915 Bulharsko. Proti Rakousku - Uhersku v roce 1915 vstoupila do válečného konfliktu i Itálie.

Postupně vstoupilo do válečného konfliktu první světové války celkem 32 států.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Also on the Internet: www.whkwradio.com

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Knowing who we are because of who God is

At a time in my life when I was terribly self-conscious, I came across this observation: People stand around a water cooler, wondering what everybody else is thinking of them, not knowing that everybody else is also wondering what everybody else is thinking of them.

What a relief. It turned my self-conscious little fishbowl into a lake. Jesus used parables to do the same thing, to awaken us to the expansive world of God's presence as unconditional love.

Here is a parable we have heard often: "The kingdom of heaven is like a merchant in search of fine pearls; on finding one pearl of great value, he went and sold all that he had and bought it" (Mt 13:45-46).

The change that this parable envisions is like relocating a goldfish from a tiny little fishbowl to Lake Michigan. Truth be known, we're used to our fishbowl. It is comfortable and familiar. So what if the bottom is made of blue pebbles, accented by a plastic castle and fake seaweed? They are our pebbles, our castle, and our fake seaweed, and we have gotten used to them. But God has created us to share in divine joy, which Jesus calls "the kingdom of God." Anything less leaves us frustrated, deaf to the words of love that will truly satisfy us, and blindly grasping for more.

Since we've lived in our little fishbowl most of our lives, we don't have a clue about what God is making possible for our lives.

In the dining room at Saint Michael's in Old Town Chicago, where I live, we

have a betta fish. He's a beautiful fish, with iridescent colors and feathery fins. He also needs very little care and can survive in almost any environment. He makes a good bachelor, which is convenient because he is so aggressive that he attacks any other fish he encounters. This makes him a perfect resident in the kind of fishbowl envisioned by the traditional interpretation of this parable.

When we're honest about ourselves we may realize that we, too, are living in our own little fishbowl. There is a guardedness around our hearts, as if we're protecting ourselves. We guard ourselves against being vulnerable to life and to one another. We ache to connect with life, with someone who can love us, and with God. But we feel separate, trapped in a fishbowl.

Here's the good news Jesus came to reveal through his life: The separation we experience is an illusion that we have learned to create for ourselves. The illusion creates the knot of fear and anxiety we feel so much of the time. There is a way out of our fish-bowl.

Jesus' parable destroys the illusion by awakening us to God's loving and intimate presence at the center of our being. The illusion - the feeling of isolation and separation - is created by believing that we must be the center of our lives. Look at the parable again; I'll bet you see yourself as the merchant. It's up to you to pay a great price for the pearl. Somehow you have to obtain God's presence and love for your life.

Happily, Jesus has a different vision and version of our lives. For Jesus, God

is the center of our lives, and a parable is like a good joke. Its punch line is meant to catch us off-guard and shatter the confines of our fishbowl with the surprising presence of God loving us unconditionally. If you want to "get" the punch line, you have to realize that God, not us, is the merchant, the central character in the parable. That makes us the pearl!

Could our God possibly give all that he has for our hearts? Yet isn't that what Jesus is about? "God's love was revealed among us in this way: God sent his only Son into the world so that we might live through him" (1 Jn 4:9).

*Fr. Ken Sedlak, C.Ss.R.
Liguorian, January 2008*

Profiles and oeuvres of Czech Artists

In this issue of Voices of the Nation we continue to focus our attention on the most outstanding works of Czech born artists. Due to the prolific legacy of these chosen artists and space limitations of this publication, we are compelled to reduce the text of these vignettes to feature more illustrations of the best representative works of each artist.

Mikoláš Aleš

(November 18, 1852 - July 10, 1913)

Mikoláš Aleš was born in a small South Bohemian town of Mirovice near Písek and died at the age of 60 in Prague. Aleš was a painter and pen-and-ink illustrator of amazing talent and versatility yet he failed to achieve well deserved official recognition and honors during his own lifetime. However, he received unquestionable respect of his artistic friends and deep affection of common people. Arguably no other artist of his generation ever captured the true ethnic spirit and nationalistic aspirations of his contemporaries better than he did. His personality and artistic interests

St. Wenceslaus, patron saint of Bohemia

were forged by his family and regional milieu imbued with Hussite traditions. This atmosphere formulated his character and spontaneous talent. But at the Academy he regrettably encountered "ossified reactionary professors steeped in classical antiquity" (his own words) who designed and controlled the curriculum. Aleš experienced lack of appreciation for his style throughout his entire life. His moving, lively, powerful paintings and drawings were rejected by the majority of contemporary critics. Only the future generations rediscovered and understood his works.

In the foreground of his creative endeavors stood the history of his native land. The pinnacle, but at the same time the turning point of his career was the cycle *Vlast* (Fatherland) which Aleš along with František Ženíšek created for the foyer of the National Theater. The cycle meant the fulfillment of his dreams but at the same time a bitter disappointment. The art committee members accepted his original designs but demanded that the completion of these masterpieces be done by František Ženíšek.

At this point in his life Aleš turns toward book and periodical illustrations.

He creates heroic figures of the nation's past, Hussite warriors, rustic folks and religious personalities; he even designs delightful puppets and figurines for a Christmas crèche set in the Bohemian countryside. Among the monumental works of Mikoláš Aleš are those commissioned by well known architects of that time. He decorated the façades of several important buildings in Prague (e.g. Old Town Square), Pilsen, Písek and Vodňany. The popularity of Mikoláš Aleš remains unchallenged to this day. His illustrations of seasonal prognostications, folksongs, nursery rhymes and children's games exude folksy wisdom, coziness and nostalgia virtually unparalleled by artists of similar genre.

Tony Jandáček

Basic weather forecast for the early spring months

Wisdom of the Almanac: "Many mushrooms, lack of bread. Many fish, lack of grain."

Photo on back page:

„Život“ (Life) – Symbolic rendition of peaceful domestic bliss which includes vigilance and preparedness for hostile invasions.

